ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Δ'. **ΑΡΙΘΜ. 12 (84).**

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1 Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, ἐξάμηνος μόνον καὶ προπληρωτέα: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Δ. *τῇ 15/27. Ἰουνίου* **1888.**

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α'

Τῇ 25. Αὐγούστου 1886 συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως Λουδοβίκου τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Βαυαρίας, καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου ἡτοιμάζετο πρὸ δύο ἐτῶν νὰ ἑορτάσῃ προσηκόντως τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅτε αἴφνης τὸ σπαρακτικὸν ἐκεῖνο δρᾶμα καὶ τὸ τραγικώτατον τέλος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ δευτέρου ἐγένετο αἴτιον τῆς ἀναβολῆς τῆς χαρμοσύνου πανηγύρεως. Ἤδη ἐκ νέου παρασκευάζεται τὸ Μόναχον, καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ Βαυαρία καὶ ἡ Γερμανία σύμπασα, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης ἑορτῆς ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς γεννήσεως τοῦ βασιλέως ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διὰ παντὸς του χρόνου θὰ μνημονεύεται μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων, ὧν τὸ μέτωπον ἡ ἱστορία ἐκόσμησε μὲ τὸν ἀμάραντον καὶ ἀειθαλῆ τῆς δόξης στέφανον. Τὸ ἔνδοξον αὐτοῦ μεγαλεῖον δὲν ὀφείλει ὁ Λουδοβίκος Α'. οὔτε εἰς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν πολιτικὴν σπουδαιότητα τῆς χώρας, ἧς ἐδέσποζεν, οὔτε εἰς τὴν ἰσχὺν πολεμικοῦ, κατακτητικοῦ λαοῦ, οὔτε εἰς αἱματηρὰς νίκας καὶ βροτολοιγοὺς μάχας, οὔτε εἰς τὴν ὑποδούλωσιν ἀσθενεστέρων γειτόνων, οὔτε εἰς ἔξοχα διπλωματικὰ κατορθώματα: τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ δόξαν ὀφείλει κατὰ πρώτιστον λόγον, ἢ μᾶλλον ἀποκλειστικῶς, εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου βασίλειον, οὗπερ ἐκράτησε μετὰ φλογεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἰς τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο κράτος τῶν ὡραίων τεχνῶν, ὅπερ κατέκτησε διὰ τῶν ἐνδόξων τῆς εἰρήνης νικῶν, ἃς ἤρατο ὁ ἐκλεκτὸς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐξοχωτάτων καλλιτεχνῶν συγκεκροτημένος στρατός.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α'. Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας.

Ὁ (Κάρολος Αὔγουστος) Λουδοβῖκος ὁ Α'., πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Γαλλίας ἐν Ἀλσατιανὸν σύνταγμα διοικοῦντος Μαξιμιλιανοῦ Ἰωσὴφ Κόμητος Παλατίνου τοῦ Zweibrücken (deux-ponts), ἐγεννήθη ἐν Στρασβούργῳ τῇ 25. Αὐγούστου 1786. Ὑπὸ τὴν φιλόστοργον καὶ πεφωτισμένην ἐπίβλεψιν τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ μητρὸς Κομήσσης Παλατίνης Μαρίας Γουλιελμίνης „τῆς ἀρίστης τῶν γυναικῶν, τῆς ἀλησμονήτου", ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὴν βραδύτερον ὁ ἐστεμμένος ἀοιδός, αὐξηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς διήγαγεν, ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ Στρασ-

βούργου, τὰ νεαρά του ἔτη ἐν Μάνχαϊμ καὶ Σβέτσιγγεν καὶ βραδύτερον ἐν Δαρμστάτῃ καὶ Ρόρβαχ παρὰ τῇ Χαϊδελβέργῃ. Αἱ φρίκαι τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐφήπλωσαν ἐπὶ τῶν παιδικῶν του ἡμερῶν τὰς ζοφερὰς σκιάς των.

Ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ, ὁ μάρτυς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 16ος ἔπεσεν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου, τὰ στίφη τῶν ἰακωβίνων κατεπλημμύρισαν τὰ γερμανικὰ μεθόρια καὶ ἠπείλουν ἐπανειλημμένως τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας τοῦ Παλατίνου κόμητος. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχεν ἀπολέσῃ διὰ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τὰς κτήσεις αὐτοῦ ἐν τῇ ἄνω Ἀλσατίᾳ· οὔτε τοῦ δουκάτου Zweibrücken, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τοῦ δουκὸς Καρόλου Αὐγούστου, περιήρχετο εἰς τὴν κυριότητά του, ἠδύνατο νὰ λάβῃ κατοχήν, διότι κατεῖχον αὐτὸ οἱ Γάλλοι. Ἐν ἔτει 1796 ἐθρήνησεν ὁ Λουδοβῖκος τὸν θάνατον τῆς φιλοστόργου μητρός, ἣν τοσοῦτον ὑπερηγάπα. Ὅτε τῇ 16. Φεβρουαρίου 1799 ὁ ἐκλέκτωρ Κάρολος Θεόδωρος ἀπέθανεν ἄνευ κληρονόμων, ἡ Βαυαρία περιῆλθεν εἰς τὸν δοῦκα Μαξιμιλιανὸν Ἰωσὴφ τοῦ Zweibrücken, καὶ τῇ 6. Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ ἐκλεκτορικὸς πρίγκηψ Λουδοβῖκος εἰσήλασεν ἐν μεγαλοπρεπεῖ πομπῇ εἰς τὴν πανηγυρικῶς κεκοσμημένην πόλιν τοῦ Μονάχου.

Μεθ' ὅλας τὰς ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὰς καὶ ἀκαταστασίας, ἡ ἀγωγὴ καὶ μόρφωσις τοῦ Λουδοβίκου ὑπῆρξεν ἐξαίρετος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐξόχων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων. Κάτοχος ὢν πολλῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν προσεκτήσατο διὰ τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας τὴν γνῶσιν τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν γλωσσῶν, ἠσχολήθη μετὰ θερμοτάτου ζήλου εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας καὶ τὸ 1803 ἤρξατο μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐπιμελείας τὰς πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Landshut καὶ εἶτα τῆς Γοτίγγης, ἔνθα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, ἔσχε καθηγητὴν τὸν περιώνυμον ἀνθρωπολόγον Βλούμενβαχ.

Μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του, ἐν ἔτει 1804, ὁ πρίγκηψ Λουδοβῖκος ἔκαμε τὸ πρῶτον αὐτου ταξείδιον εἰς Ἰταλίαν; τὴν χώραν τῶν πόθων του, ἣν βραδύτερον ἐπεσκέφθη ἀκόμη εἴκοσι καὶ ἓξ φοράς. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὰ ἔργα τῆς τέχνης καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐξόχων ἐκείνων καλλιτεχνῶν, οἵτινες βραδύτερον τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ σχέδια ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐπλαστούργησαν καὶ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην αὐτοῦ διεύθυνσιν ἐδημιούργησαν τὰ ἐξαίσια ἐκεῖνα ἀριστουργήματα τῆς γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, ἅτινα περιεποίησαν εἰς τὸ Μόναχον τὴν φήμην τῆς καλλιτεχνικωτάτης τῶν πόλεων.

Συνεπείᾳ διαφόρων πολιτικῶν συμβάντων, ἅτινα συντομίας χάριν ἐνταῦθα παραλείπομεν, ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου Μαξιμιλιανὸς ἀνηγορεύθη μετὰ τὴν ἐν Ἀουστερλὶτς μάχην βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, συμβάντα τῇ 13. Ὀκτωβρίου 1825, ὁ πρίγκηψ διάδοχος Λουδοβῖκος ἀνέλαβεν ὡς βασιλεὺς τὴν διοίκησιν τῆς Βαυαρίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Λουδοβῖκος Α'. Ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν ἐνταῦθα οὔτε κἂν διὰ βραχέων νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ ἐνδόξου τούτου ἡγεμόνος, ὅστις ἐν τῇ πιστῇ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ἐκπληρώσει, ἐν τῇ ἀκαμάτῳ ἀφοσιώσει εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἀποστολήν, ἐν τῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῶν ἀποφάσεών του ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου μονάρχου ὑπερεβλήθη, διὰ δὲ τῆς συνετῆς αὐτοῦ οἰκονομίας ἐπανώρθωσε καὶ ἐτακτοποίησε τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας του κατάστασιν, ἠλάττωσε τὰ βάρη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἐβελτίωσε τὰ τῆς δικαιοσύνης, ἠλάττωσε τους φόρους, καὶ ἐν γένει ὄχι μόνον τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ του ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμετέραν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀνύψωσιν, ὡς ἔξοχος φιλέλλην, ἰσχυρῶς προήγαγεν.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος καὶ ὡς ποιητὴς εἶναι λόγου ἄξιος. Τὰ ποιήματά του, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπνεύσεις τῆς ἐνθουσιώδους καὶ φλογερᾶς αὐτοῦ φιλοπατρίας, μαρτυροῦσιν, ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ πρωτοτυπίᾳ, τὴν ἐξαιρετικὴν του βασιλέως ἀγάπην πρὸς τὸν Σχίλλερ, ὡς λυρικὸν ποιητήν. Διότι, ὡς γνωστόν, ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐθεώρει τὸν Σχίλλερ „πολὺ μεγαλήτερον ὡς λυρικὸν ἢ ὡς δραματικὸν ποιητὴν" (ἴδ. Σύντροφοι τοῦ Βαλχάλλα σ. 288).

Μεταβαίνοντες ἤδη εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μνημεῖα ἅπερ ἀνήγειρε καὶ δι' ὧν ἐκαλλώπισεν ἤ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἐδημιούργησε τὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μικρὰν καὶ ἄκομψον πόλιν τοῦ Μονάχου, περιοριζόμεθα εἰς ἁπλῆν τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν ἀπαρίθμησιν, ἀφίνοντες εἰς τὸν ἀναγνώστην εἴτε ἐπὶ τόπου νὰ ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα τῆς τέχνης εἴτε εἰς ἐκτενεστέρας ἱστορίας τῆς καλλιτεχνίας νὰ ζητήσῃ τὰς ἀκριβεῖς καὶ λεπτομερεῖς αὐτῶν περιγραφάς.

Τὸ πρῶτον ἔργον καὶ συγχρόνως το πολυτιμότατον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα, κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου συλλεγέντα καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς πλαστικῆς εἶνε ἡ *Γλυπτοθήκη*, τῆς ὁποίας τὴν οἰκοδομὴν ἀπεφάσισε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ διαμονήν. Αὕτη περιέχει μίαν τῶν λαμπροτάτων καὶ πολυτιμοτάτων τοῦ κόσμου συλλογῶν ἀρχαιοτήτων. Ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Κλέντζε ἐν ἰωνικῷ ῥυθμῷ οἰκοδομηθέντος κλασσικοῦ τούτου ἔργου ἐτέθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λουδοβίκου, πρίγκιπος ἔτι ὄντος, τὸ 1816, ἀπεπερατώθη δὲ τὸ οἰκοδόμημα τὸ 1830. Ἀπέναντι τοῦ θαυμασίου τούτου ἀρχιτεκτονικοῦ ἀριστοτεχνήματος ὑψοῦται ἡ ὑπὸ τοῦ Ζείβλανδ τὸ 1838—1848 ἐν κορινθιακῷ ῥυθμῷ οἰκοδομηθεῖσα *καλλιτεχνικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἔκθεσις*. Τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἔργων ἀνοιγομένην *πλατεῖαν τοῦ βασιλέως* (Königsplatz) κλείει πρὸς δυσμας μεγαλοπρεπὴς πύλη, *τὰ προπύλαια*. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ᾠκοδομήθη ὑπὸ τοῦ Κλέντσε ἐκ μαρμάρου μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ βασιλέως κατ' ἀπομίμησιν τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ ἐν τοῖς ἀετώμασι καὶ τοῖς πλαγίοις πύργοις ἀνάγλυφα παριστῶσι τὰ σπουδαιότερα ἐπεισόδια τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ διερχόμενος τὴν *πλατεῖαν τοῦ βασιλέως* ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους ἐν εὐδίᾳ θερινῇ ἡμέρᾳ ὑπὸ τὸν ἀνέφελον, κυανοῦν οὐρανὸν λησμονεῖ τό Μόναχον καὶ νομίζει ὅτι εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. Συντομίας χάριν ἀναφέρομεν μόνον τὸ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων ἐκείνων τῆς τέχνης, περὶ ὧν ἠδύναντο νὰ γραφῶσι, καὶ ἐγράφησαν ἤδη, ὁλόκληρα βιβλία. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ὠδεῖον, ἡ Πινακοθήκη, τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, ἡ ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Πάντων, ἡ Γοτθικὴ ἐκκλησία τῆς Παναγίας Mariahilf, ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἡ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου, αἱ Στοαί, τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Βιβλιοθήκη, ὁ Ὀβελίσκος εἰς μνήμην τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ 1813 πεσόντων Βαυαρῶν, ἡ Βαλχάλλα, ναὸς μαρμάρινος κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Παρθενῶνος, ἀφιερωμένος εἰς τὰς Γερμανικὰς Δόξας, καὶ ἄλλα πολλὰ μνημεῖα, διεγείροντα τὸν γενικὸν θαυμασμόν.

Τῇ 29. Φεβρουαρίου 1868 ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐν Νικαίᾳ, ἀλλ' ἡ μνήμη αὐτοῦ ἔζησε καὶ θὰ ζῇ εἰς

ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ὑπολογίζουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ἐθυσίασεν ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἑκατομμύρια μάρκων ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας προς καλλωπισμὸν τοῦ Μονάχου. Ἀνυπολόγιστος ὅμως εἶνε ἡ ὠφέλεια, ἣν παρέσχεν εἰς ὅλην ἐν γένει τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς προαγωγῆς τῶν τεχνῶν, διὰ τῶν ὑψηλῶν καὶ γενναίων αὐτοῦ φρονημάτων, διὰ τῆς ἀπείρου αὐτοῦ φιλανθρωπίας. Ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας, ὀλίγους ἡγεμόνας θὰ εὕρωμεν ἴσους τῷ Λουδοβίκῳ κατὰ τὸν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ἔρωτα, καὶ μόνον ἕνα ἀνώτερόν του, τὸν Περικλέα.

Τὸ ὄνομα Λουδοβίκου τοῦ πρώτου ἔμεινε καὶ παρ' ἡμῖν προσφιλέστατον, καὶ τὰ βαθέως ἐν τῇ ἑλληνικῇ καρδίᾳ ἐρριζωμένα αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν μέγαν ἄνδρα καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν θερμότατον φιλέλληνα καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ δοθείσῃ εὐκαιρίᾳ ἐπροθυμοποιήθη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ διατρανώσῃ; καὶ νῦν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀθηναίων διὰ τῆς ἀποφάσεώς του, ὅπως καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν συμμετάσχῃ τῆς προσεχῶς ἐν Μονάχῳ τελουμένης ἑορτῆς ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἐγένετο ὀρθότατος διερμηνεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων αἰσθήματος.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΚΙΤΙΟΥ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ)

ὑπὸ **ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**, Δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ.

Ἐκ τῶν πρό τινων ἐτῶν γενομένων ἀνασκαφῶν ἀπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κατοχῆς περὶ τὴν πόλιν Λάρνακα κατὰ τὴν μονὴν τῶν καλογραιῶν τοῦ ἐλέους (soeures de charité) ἐπί τινος λοφίσκου καλουμένου Βαμβούλα προαγόμενοι ἐρχόμεθα ἐν ὀλίγοις νὰ διαλάβωμεν περὶ τῆς πόλεως Κιτίου Ἱστορικῆς τε καὶ ἀρχαιολογικῆς, περὶ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἥτις διετέλεσε τὸ πάλαι διάσημος ἐπὶ ἐμπορίᾳ καὶ ἱστορικότητι, διότι ἐκεῖ διεδραματίσθησαν πολλὰ καί, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἀπεβίωσεν ὁ στρατηγὸς Κίμων πολιορκῶν τὸ Κίτιον καὶ οἱ Κύπριοι ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ κενοτάφιον.

Τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως ταύτης σώζονται μεταξὺ Σκάλας καὶ Λάρνακος, καὶ ἐκ τῶν γενομένων τούτων ἀνασκαφῶν ἀπεκαλύφθησαν τα ἐρείπια τοῦ φρουρίου ἡ τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ ἀρχαίου Κιτίου, ἐπιβλεπούσης τὸν ἀρχαῖον κλειστὸν λιμένα τὸν ὑπὸ τοῦ Στράβωνος ἱστορούμενον, ὅστις λέγει „εἶτα κολπώδης καὶ τραχὺς παράπλους ὁ πλέων εἰς Κίτιον (ἐννοεῖ τοὺς ἀπὸ Σαλαμῖνος πλέοντας), ἔχει δὲ λιμένα κλειστόν." Τὸ φρούριον τοῦτο φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε πρὸς φύλαξιν τοῦ λιμένος, διότι καὶ ἄλλοτε παρ' αὐτῷ εὗρεν ὁ Ποκόκιος οἰκοδόμημα ὑπὲρ τοὺς 25 πόδας κεχωσμένον, ἐξ ὑλικοῦ μὲν ἀρχαίου, ἀλλ' ἴσως ἔργον τοῦ μεσαιῶνος, ὅπερ εἰκάζετο ὡς ἀνάκτορον τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τοῦ Κιτίου.

Ἡ πόλις Κίτιον, λέγει ὁ Ἰώσηπος, „ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὕτη καλεῖται, μηδ' οὕτω διαφυγοῦσα τοῦ Χεττίμου τὸ ὄνομα· αὕτη οὖσα τὸ πρῶτον ἀποικία τῶν Φοινίκων κατῳκίσθη ὑπὸ Ἑλλήνων, οἵτινες βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον παρηγκώνισαν τοὺς ἀρχαίους κατοίκους αὐτῶν. Ὁ Αἴλιος Διονύσιος λέγει „Κιτιεῖς οὐχὶ κατὰ Φοινίκων, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον, κληθεῖσα ὄντως ἀπὸ Κιτίου γυναικός." Ἐπειδὴ δ' ἐν Φοινίκῃ τῷ αὐτῷ ὀνόματι ὑπῆρχε πόλις, ὡς καὶ ἐν Κύπρῳ ἀπὸ Φοίνικος λαβοῦσα αὐτό, μετὰ πιθανότητος δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι ἦν ὁ πρῶτος αὐτῆς κτίστης Φοίνιξ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Φοινικικόν.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς φοινικικῆς τῶν κατοίκων τοῦ Κιτίου καταγωγῆς διετηρεῖτο εἰσέτι ἀκμαία ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ Κικέρωνος, ἐκφραζομένου περὶ τοῦ Ζήνωνος ὡς ἑξῆς: „Postea tuus ille Poenulus (scis enim Citieos clientes tuos e poenicia profectos esse."

Ὁ Γεσένιος λέγει ὅτι τὸ Κίτι ἔστι τὸ πληθυντικὸν φοινικικὸν ἐθνικὸν τοῦ Κιτιέως ἡ Κίτιος· ὁ αὐτὸς δὲ μετ' ἄλλων λέγει ὅτι ἡ λέξις Χεθὲμ σημαίνει ἄνθρωπον καταγόμενον ἐκ τῆς φυλῆς των Χαναναίων, οὓς τινας οἱ Ἕλληνες μετὰ ταῦτα Φοίνικας ὠνόμασαν· ἐκ τῶν γενομένων οὖν ἀνασκαφῶν εὑρέθη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή, ἐφ' ἧς φέρεται τὸ ἀρχαῖον ὄνομα αὐτῆς τῆς πόλεως καὶ διατρανοῖ τὴν πάλαι ποτὲ κλασικότητα αὐτῆς·

ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΚΙΤΙΕΩΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΕΝΕΚΑ.

Ἡ εὐκτιμένη αὕτη πόλις ἐχρημάτισεν ἕδρα ἡγεμονικὴ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐννέα βασιλέων τῆς Νήσου Κύπρου, ἥτις πρῶτον ὑπέπεσεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Φοινίκων, εἶτα τῶν Αἰγυπτίων, Ἀσσυρίων, Ἑλλήνων, Περσῶν, διὰ τοῦ Κάτωνος τοῦ νεωτέρου τῶν Ῥωμαίων, Γραικορωμαίων, Ριχάρδου τοῦ λεοντοθύμου τῆς Ἀγγλίας, τῶν Ναϊτῶν, Λουσινιανῶν, Ἐνετῶν, καὶ τέλος τῶν νῦν κρατούντων αὐτῆς Ὀθωμανῶν καὶ Ἄγγλων. Αὕτη ἤκμασεν ἐπὶ ἐμπορίᾳ, καὶ πλούτῳ καὶ ἐγέννησε μεγάλους ἄνδρας ὡς τὸν Ζήνωνα τὸν Κιτιέα φιλόσοφον καὶ ἀρχηγὸν τῆς τῶν Στωϊκῶν αἱρέσεως, Ζήνωνα τὸν ῥήτορα, Ἀπολλώνιον τὸν Ἰατρόν, τὸν Ἰσίγονα, τὸν Περσαῖον, καὶ ἄλλους. Ὁ τελευταῖος αὐτῆς βασιλεὺς Πύματος προσήνεγκε τῷ Μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ ξίφος πολύτιμον, μεθ' οὗ, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον τῶν Περσῶν καὶ ἐγένετο μονάρχης.

Καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου αἰῶνος ἡ πόλις αὕτη ἔλαβε τὴν μεγαλειτέραν ἐπίδοσιν ὑπὸ Πέτρου Β'. τῶν Λουσινιανῶν βασιλέως, θέλοντος νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐμπορικωτέραν ἁπάσης τῆς νήσου. Προϊόντος τοῦ χρόνου μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς πόλεως Ἀμμοχώστου καὶ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ ἐμπορίου ἐντὸς τοῦ εὐρυσθενοῦς λιμένος αὐτῆς, ὑπὸ τῶν Γενουηνσίων (1373 μ. Χ.) ἤρξατο ἡ πόλις αὕτη νὰ παρακμάζῃ καὶ ὁ λιμὴν αὐτῆς νὰ καταστραφῇ καὶ χωσθῇ.

Ἐγκαταλείποντες τὴν ἀφήγησιν διαφόρων ἱστορικῶν γεγονότων περιοριζόμεθα εἰπεῖν ὅτι παρὰ τὰ ἐρείπια ταύτης ὑπῆρχεν ἑτέρα πόλις *Λάρναξ*, ἥτις ἐκλήθη οὕτως, ἢ διότι ἀνευρέθησαν ἐν αὐτῇ πολλαὶ λάρνακες ἢ διότι δέδμηται ἐν κοίλῳ καὶ εἶδει λάρνακος.

Δικαίως τὴν πόλιν ταύτην ἀπεκάλουν *Νεκρόπολιν* διότι καὶ ἄλλοτε ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον οἱ τάφοι τῆς πόλεως Κιτίου, ὡς καὶ ἐσχάτως ἐξεχώσθησαν πολλοὶ τάφοι φοινικικῆς κατασκευῆς, κίονες καὶ κιονόκρανα κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ, ὡς καὶ ἐπιγραφαὶ ἀρχαίοις κυπριακοῖς γράμμασι, Φοινικικαί, Ἑλληνικαὶ μνημονεύουσαι τὸν *Γυμνασιάρχην* καὶ *ὑπογυμνασιάρχην*. Ἐκτὸς τούτων ἀνευρέθησαν καὶ τὰ ἐρείπια τῆς στοᾶς τῆς πόλεως, τοῦ θεάτρου καὶ διαφόρων ναῶν, ἀγάλματα καὶ ἀνδριάντες καὶ ἄλλα πολλὰ λείψανα Ἀσσυριακῆς, Φοινικικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἐποχῆς.

Παρὰ ταύτην σώζονται καὶ ἐρείπια κτιρίου κατεσκευα-

σμένου κατὰ κυκλώπιον ρυθμὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Φανερωμένη*. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ὅμοιον τῇ ἐν Σαλαμῖνι φυλακῇ τῆς *Ἁγίας Αἰκατερίνης*, φαίνεται ὅτι ἦν τάφος φοινικικός· καὶ τὸ μὲν μῆκός του, 5,15 εἶναι μέτρων, τὸ δὲ πλάτος 3,45, διῃρημένον εἰς δύω δωμάτια. Ὁ ἔμπροσθεν τοῖχος καὶ οἱ πλάγιοι 0,6, εἶναι μέτρου. Ὁ δ' ὄπισθεν εἶναι βράχος λελαξευμένος, καὶ ἡ θολωτὴ στέγη του μονόλιθος, 6 μέτρων ἔχουσα μῆκος, 5,1 πλάτος καὶ 1,5 πάχος· ἡ δ' εἰς τὸν ὄπισθεν τοῖχον εἴσοδος 1,25 πλάτος, 1,74 ὕψος, καὶ 1,2 πάχος, εἰς μικρότερον φέρουσα δωμάτιον, 3,14 πλάτος, 2,96 μῆκος, καὶ 1,84. καὶ ἀντὶ νὰ κλείηται διὰ θύρας, ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν οὔσης, ἐκλείετο διὰ λίθου ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ὡς αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου.

Ἔξέστω ἡμῖν εἰπεῖν ὅτι ὀλίγοι ἐκ τῶν περὶ Κύπρου πραγματευθέντων ἠσχολήθησαν ἐν τῇ νεκρικῇ φιλολογίᾳ αὐτῆς, διὸ καὶ ἐπιφυλαττόμεθα ἐν ἄλλῃ ἡμῶν μελέτῃ ἵνα πραγματευθῶμεν οὐχὶ περὶ τοῦ συστήματος τῶν νεκρικῶν τελετῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς κηδείας αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τοῦ συστήματος τῆς οἰκοδομῆς τῶν φοινικικῶν τάφων, τῶν εὑρισκομένων ἐν διαφόροις πόλεσιν, ἔνθα διετέλεσε τὸ φοινικικὸν στοιχεῖον, ὡς καὶ περὶ τῶν διαφόρων συμβολικῶν σημάτων, καὶ ἑτέρων ἐμβλημάτων εὑρεθέντων ἐν τοῖς τάφοις αὐτῶν, ἀναφερομένων ἐν τῇ φοινικικῇ φιλολογίᾳ.

Πρό τινος καιροῦ ἐν Λάρνακι ἐξεχώσθησαν δύο μεγαλοπρεπεῖς νεκρικοὶ δόμοι ἐκ σκληρῶν ᾠκοδομημένοι λίθων, δύο ἕκαστος ἔχοντες δωμάτια, ὧν τὸ ἓν σχηματίζει ἐπίμηκες τετράγωνον· καὶ τὸ μὲν πλάτος τοῦ τότε ἀνοικτοῦ δωματίου ἦν 2,02 μέτρων τὸ δὲ μῆκος ὑπὲρ τὸ διπλάσιον· ἡ δ' ὀροφὴ συνίστατο ἐκ μεγάλων καλῶς εἰργασμένων λίθων. Ἐπὶ τῶν τάφων τούτων φαίνονται καὶ Ἑλληνικαὶ γλυφαί· πιθανὸν οἱ τάφοι οὗτοι νὰ εἶναι φοινικικοί, ἢ καὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων τῆς πόλεως Κιτίου.

Ἐν τισιν ἀνασκαφαῖς εὑρέθη ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἡ κεφαλὴ τοῦ Καρακάλλα, καὶ πλεῖστα ῥωμαϊκὰ νομίσματα τοῦ Σεπτίμου, Σεβήρου, Ἀντωνίνου, Καρακάλλα, Ἰουλίας Δόμνης μετά τινος ἐπιγραφῆς Ἑλληνικῆς. ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν ναὸν τῆς Πάφου μετ' ἐπιγραφῆς *Κοινὸν Κυπρίων*.

Ἐν δὲ τῇ μεταξὺ Λάρνακος καὶ Σκάλας ὁδῷ ἐσχάτως ἔν τινι ἀνασκαφῇ ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐρείπια καὶ αἱ βάσεις ναοῦ θεᾶς τινος, ἴσως τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, ἥτις ἐλατρεύετο καὶ ἐν Κιτίῳ, Σαλαμῖνι, Ταμασσῷ, Ἀμαθοῦντι, Γόλγοις, Ἰδαλίῳ, Σόλοις καὶ Παλαιπάφῳ, ἐκαλεῖτο δὲ καθ' Ἡσύχιον *ὀμφαλὸς τῆς γῆς*. Μέρος τοῦ ἐδάφους τοῦ ναοῦ τούτου ἦτο ψηφωτὸν περίεργον καὶ ἔφερεν ἔμβλημα, συγκείμενον ἐκ ποταμίων ψήφων ποικιλοχρόων, ἀπεικονίζον δαίμονας θαλασσίους. Τρίτωνα σαλπίζοντα ἐπὶ τῆς οὐρᾶς του ὁποίου κάθηται μικρὸς Ἔρως· περιλαμβάνονται δὲ αὗται αἱ γραφαὶ εἰς ἀρχιτεκτονικὰ ποικίλματα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπειργασμένα. Τὸ ψηφωτὸν τοῦτο ἔδαφος ἀμελείᾳ καὶ ἀβελτηρίᾳ τῶν ἐργατῶν σχεδὸν κατεστράφη. Ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ φρουρίου τῆς νεκροπόλεως ἀνεκαλύφθη ἐπί τινος μαρμάρου ὕψος 0,30, πλ. 0,72, παχ. 0,7 ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή·

ΒΕΡΕΝΙΚΗ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ . . . ΓΥΝΑΙΚΑ
ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ
ΚΑΤΑ . . . . . ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΚΙΤΙΟΝ
ΚΑΙ ΒΟΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ.

Ἡ ἀναθηματικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Πτολεμαῖον Λαγίδαν, ἐλευθερώσαντα τοὺς Ῥοιζοὺς ἀπὸ Δημητρίου τὸ 305 π. Χ. οὗτος ἐκλήθη καὶ σωτήρ, Βερενίκη, δὲ ἡ τετάρτη αὐτοῦ σύζυγος. Ὁ βασιλεὺς οὗτος γενόμενος κύριος τῆς Κύπρου κατὰ τὸ 305 π. χ. ἐκ νίκης κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ διατηρήσας τὴν ἐπὶ Κύπρου ἀρχὴν μέχρι τοῦ 306 π. χ. ἐφάνη τοῖς Κυπρίοις εὐεργετικός, ἱδρύσας πολλὰ δημόσια οἰκοδομήματα ἐν αὐτῇ.

Ἐν δὲ τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ Κιτίου ἐπί τινος βάθρου ἐκ μαρμάρου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή, ἧς μέμνηται καὶ ὁ πολὺς Κωνστάντιος ὁ ἐκ Σεναίου.

(ὕψ. 0,18, πλ. 0,21, παχ. 0,2)·

Η ΠΟΛΙΣ ΑΓΙΑΝ ΔΑΜΟΘΕ ΤΟΓ ΚΡΗΤΑ
ΤΟΝ ΑΡΧΙΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑ
ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΟΛΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙ
ΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟ
ΛΕΜΑΙΟΝ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΤΗΝ ΑΔΕΛ
ΦΗΝ ΘΕΟΥΣ ΦΙΛΟΜΗΤΟΡΑΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ.

Ἐπὶ ἑτέρου βάθρου μαρμαρίνου εὑρέθη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

(ὕψ. 0,36, πλ. 0,60, παχ. 0,3).

ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΟ ΚΥΠΡΙΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ ΕΡΜΟ
ΔΑΜΑΝΤΟΣ ΤΟΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ ΚΑΙ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ ΚΑΙ
ΠΡΟΙΚΑ ΠΡΕΣΒΕΥ
ΣΑΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΥΠΑΤΟΝ
ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ.

Ἐπί τινος λάρνακος κειμένης ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή, ἐν ᾗ βλέπομεν ὅτι δὲν διατηρεῖται ἡ ὀρθογραφία καὶ τὸ τοιοῦτον εἴθιστο τοῖς πάλαι· (ὕψ. 0,20, πλ. 0,68, παχ. 0,10).

ΧΕΡΕ
Η ΥΠΟ ΘΕΩΝ ΠΕΦΙΛΗ
ΜΕΝΗ ΚΕ ΥΠΟ ΑΝΘΡΩ
ΠΩΝ ΖΗΤΗΘΕΙΣΑ·
ΕΥΨΥΧΙ ΟΥΔΙΣ ΑΘΑ
ΝΑΤΟΣ.

Ἄλλοτε δὲ παρὰ τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀνευρέθη νεκροταφεῖον μετὰ δέκα σαρκοφάγων καὶ ἀμφορέων, ἐχόντων φοινικικὰ χρώματα. Παρὰ ταύτῃ τῇ θέσει ἐν ἀνασκαφῇ τινι ἀνεκαλύφθησαν δύο τάφοι, ὧν ὁ εἷς ἔφερε τὰς νεκρικὰς θέσεις, ὁ δ' ἕτερος ἑπτὰ ὡς καὶ διάφορα κεκεραμευμένα ἀγγεῖα διαφόρου μεγέθους μετὰ μελανῶν ζωηρῶν γλυφῶν τέχνης φοινικικῆς. Ἐνταῦθα εὑρέθη καὶ σύμπλεγμα ἐκ τριῶν σωμάτων τριῶν δακτύλων τὸ ὕψος· ἦτο δὲ τρεῖς γυναῖκες, μήτηρ, καὶ δύο θυγατέρες, ἢ ἀδελφαί, αἵτινες πιθανὸν νὰ ἀπεικονίζωσι φοινικικὰς τινὰς θεότητας. Ὡσαύτως ἀνευρέθη καὶ λίθος τις ἔχων ἐκτομὰς βαθείας καὶ κεφαλὴν ἀνδρὸς μετὰ ἀκτίνων, ἐντὸς δὲ τῶν ἀκτίνων τούτων ὑπάρχει τὸ ὄνομα *Νικοκλῆς*, καὶ πιθανώτατα εἶναι εἰκὼν ἑνὸς τῶν τῆς Σαλαμῖνος, ἢ τῆς Πάφου Νικοκλέων.

Παρὰ τὸν ναὸν τῆς Σωτείρας εὑρέθη ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς ἐμφαῖνον γυναῖκα φέρουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ περιστεράν, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐτύγχανε τὸ ἱερὸν σύμβολον τοῦ Θεοῦ τῶν Φοινίκων καὶ ἀνήγγελλε τοῖς ναυτίλοις τὴν ἐγγίζουσαν ἀκτήν.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΕΡΩΤΟΣ.

Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ H. Coomans.

Ἐν τῇ ἐνορίᾳ χρυσοπολιτίσσης Λάρνακος εἰσί τινος λίθου μαρμαρώδους βαθυχρόου, ὕψ. 0,26, πλ. 0,44 καὶ πάχ. 0,40 ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ ἐν συμπληρώσει, ἥτις ἀναφέρεται διὰ τὴν γνωστὴν πόλιν *Κίτιον*.

Η ΠΟΛΙΣ ΣΟΔΑΜΟΝ ΣΟΔΑΜΟΥ
ΤΟΝ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑ
ΣΙΑΡΧΗ ΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΝΟ
ΜΗΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑ ΕΚ ΘΕΑ
ΜΕΛΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΙΔΙΟΙΣ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙΝ.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἐνορίᾳ κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν τοῦ περιβόλου τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ εὑρίσκεται ἐντετοιχισμένον μέγα βάθρον μαρμάρινον, τετμημένον ἐπίτηδες εἰς δύω πλατείας πλάκας, ὅπερ φέρει ἐπιγραφήν τινα, ἣν ἡμεῖς δίδομεν ὡς ἑξῆς συμπεπληρωμένην:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ . . . . .
. . . . . .

Ἐν ταῖς μνησθείσαις ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθησαν καὶ ἕτερα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ἔχοντα μεγάλην σπουδαιότητα καὶ σημασίαν, ἅπερ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἡμετέρας μελέτης κρίνομεν καλὸν ἀπαριθμῆσαι:

α) Ὡραῖον ἄγαλμα ἐν φυσικῷ μεγέθει, ὡραίας τέχνης ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὅπερ παριστᾷ ἄνδρα πωγωνοφόρον ἐστεμμένον τὴν κεφαλὴν καὶ φέροντα πόδήρη χιτῶνα μετὰ ἀμικλαίδων ἐν τοῖς ποσίν. αἱ χεῖρες εἰσὶν ἀναπεπταμέναι πρὸς τὰ ἄνω· ἡ στάσις αὐτοῦ ἐμφαίνει ἐξοχόν τι.

β) Ἄγαλμα ἀκέφαλον γυναικὸς ἱσταμένης ὀρθίας καὶ φερούσης πολύπτυχον μανδύαν· ἡ μὲν δεξιὰ χεὶρ αὐτῆς ὑπάρχει, ἡ δὲ ἀριστερὰ ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ ὤμου· καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κρατεῖ κόσμημά τι ἐν εἴδει ἐσόπτρου. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο πιθανὸν νὰ ἦναι τῆς Ἀφροδίτης, διότι τὸ ἔσοπτρον ὡς κόσμημα παρ' ἀρχαίοις, καθ' ὃ μέμνηται ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρεται αὐτῇ τῇ θεᾷ.

γ) Προτομὴ ἡ κεφαλὴ γυναικὸς ὡραίας, ἔργον καλλιτεχνικὸν ἔξοχον, ἐν ᾧ ἀναφαίνεται ἡ ἔμφυτος εὐφυΐα τοῦ γλύπτου καὶ ἡ δεξιότης αὐτοῦ.

δ) Διαφόρου μεγέθους πήλινα ἀγάλματα παριστῶντα διαφόρους θεότητας. Ἡ χρῆσις τῶν πηλίνων ἀγαλμάτων ἐντελῶς δὲν ἐπαύσέ ποτε παρ' Ἕλλησι, καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων ἀπαντῶμεν οὐ μόνον ἀνδριάντας ἐκ τοιαύτης ὕλης κατεσκευασμένους ἀλλ' ἔτι καὶ μικρῶν ναῶν θριγγοὺς κεκοσμημένους δι' ὡραιοτάτων πηλίνων ἀναγλύφων, ἅτινα ἦσαν ἀντίγραφα τῶν λιθίνων ἀναγλύφων ἄλλων μεγαλειτέρων ναῶν· εἰσέτι δὲ ταῦτα τὰ ἐξ ὀπτῆς γῆς ἀγάλματα (terra cotta) ἐτίθεντο ὡς κόσμος καὶ πρότυπα ἔργα ἐν οἰκίαις καὶ στοαῖς.

ε) Σαρκοφάγος κεκοσμημένος δι' ἀναγλύφων παριστώντων σκηνὰς δημητρικὰς ἢ διονυσιακὰς ἢ ἐκ τοῦ μύθου τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Ἔρωτος, ἐμβληματικῶς τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν αἰνιττομένας.

στ) Ἄγαλμα ἀνδρὸς ἐν μικρῷ σχήματι ἐξ ὀπτῆς γῆς σωζόμενον μόνον ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω.

ζ) Δύω Ἑρμαῖ ἤτοι δύω ἀγάλματα συνιστάμενα ἐκ κεφαλῆς κυρίως τῆς τοῦ θεοῦ Ἑρμοῦ· αὗται ἐτίθεντο ἐπὶ τετραγώνου στήλης, ἧς τὸ ὕψος ἦν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Οἱ Ἑρμαῖ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐδήλουν τὸ σύμβολον τοῦ ἐμπορίου, τῆς ὁδοιπορίας, τῶν ὁδῶν, τῶν ὁρίων κλπ.

η) Νανώδη καὶ γελοῖα τὸ σχῆμα ἀγάλματα. Τὰ παράδοξα ταῦτα ἀγάλματα νομίζομεν ὅτι εἰσὶ θεότητες τῶν Φοινίκων, οὓς ἐθεώρουν προστάτας αὐτῶν. Ταῦτα ἐκαλοῦντο *πάταικοι* καὶ πολλάκις, καθ' Ἡρόδοτον, ἐτίθεντο καὶ ἐπὶ τῆς πρύμνης τῶν πλοίων αὐτῶν.

θ) Προτομὴ ἀγάλματος θεότητός τινος ὁμοιόσχημος τοῖς Ἑρμαῖς ἴσως τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης τῆς λατρευομένης ἐν Κιτίῳ.

Ἐκτὸς τῶν καλλιτεχνικῶν τούτων ἔργων τῶν ἐκχωσθέντων ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων εὑρέθησαν Ἑλληνικαὶ κυπριακοῖς γράμμασιν ἐπιγραφαί, ὡς καί τινες Φοινικικαὶ αἰσθηματικαί, ἐξ ὧν μεθερμηνεύσαντες μίαν παραθέτομεν αὐτήν.

„Ἀβδόζιμος υἱός Καλβαλίμου υἱοῦ Νικοκλέους."

Τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ἐξήγησεν Ἰταλιστὶ καὶ ὁ Truqui, ὅστις λέγει ὅτι τὸ ὄνομα *Καλβάλιμος* δηλοῖ πιστὸν ὀπαδὸν τῶν Θεῶν.

Ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν καὶ ἕτεραι φοινικικαὶ ἐπιγραφαὶ μεγάλης σπουδαιότητος ἑρμηνευθεῖσαι Ἑλληνιστὶ παρ' ἡμῶν, ὡς καὶ συλλογή τις νομισμάτων μεθ' Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον. Ταῦτα μὴ ἀνερχόμενα πέραν τοῦ ἕκτου αἰῶνος π. χ. παριστῶσιν ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους γυναῖκα πτερωτήν, βαδίζουσαν κεκλιμένος τοῖς γόνασιν ἐπὶ κωνικῆς στήλης ἴσως τοῦ ἀγάλματος, ὑφ' ὁ ἐτιμᾶτο ἐν Πάφῳ ἡ Ἀφροδίτη, καὶ αἴρουσαν τὸν ἐξ οὐρανοῦ πεσόντα ἀστέρα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου κύκνον, ὃς ἦν, ὡς γνωστόν, σύμβολον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τοῦ Ἀδώνιδος· ὑπάρχουσι δὲ καί τινα φοινικικὰ νομίσματα, ἐξ ὧν βεβαιούμεθα ὅτι τὸ Κίτιον διετέλεσεν ὂν Φοινικικὴ πόλις μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Δίδοντες τό γε νῦν πέρας ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ ἡμων οὐδαμῶς δυνάμεθα ἀρνηθῆναι ὅτι οἱ ἀλληλοδιαδόχως ἄρξαντες Κύπρου Φοίνικες, Ἀσσύριοι, Αἰγύπτιοι καὶ Πέρσαι, ἔσχον μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ καθ' ὅλου βίου τῶν Κυπρίων.

ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(*τέλος.*)

„Εἶναι βαρέα καὶ ἄξια θανατικῆς ποινῆς τὰ κακουργήματά του;" ἠρώτησεν ὁ ἡγεμών, παρατηρῶν μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος τὸν ὡραῖον νεανίαν. „Μάλιστα" ἀπεκρίνατο ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος. „Ἦτο ὁ ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας, ἐνδιαιτωμένης ἐπὶ τῶν ὀρέων Abruzzi ὁπόθεν διέσπειρε τὸν φόβον καὶ τὴν φρίκην εἰς ἅπασαν τὴν χώραν.

„Καὶ δὲν ἐφοβεῖσο τὸν Θεόν;" εἶπεν ὁ ἡγεμὼν αὐστηρῶς.

„Ἐξήσκουν μόνον τὸ δίκαιον τῆς ἀνταποδόσεως" ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς δεσμώτης, λαμβάνων ἤδη τὸν λόγον, „μόνον τοὺς πλουσίους καὶ ἀσώτους διαφθορεῖς ἐτιμώρησα, μόνον τοὺς καταπιεστὰς τῆς πτωχίας τά ἀδίκως ἀποκτηθέντα χρήματα ἀφῄρεσα καὶ ἀπέδωκα εἰς τοὺς πιεσθέντας.

„Ἡ πρᾶξις ὅμως αὕτη δὲν ἦτο τῆς δικαιοδοσίας σου" ἀπήντησεν ὁ Ῥοῦφφος, „ἂν συνέβη τι ἀδίκημα εἰς τοὺς πτωχούς, ἠδύναντο αὐτοὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν βοήθειαν τῶν ἀρχῶν."

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ληστάρχου ἀνέλαμψε σαρκαστικὸν μειδίαμα.

„Ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν, οὐδέποτε θὰ ἐγινόμην ληστής. Οὐδέποτε οἱ πένητες εὗρον εἰς τὰ παράπονά των ἀκρόασιν, ἔτι δ' ὀλιγώτερον βοήθειαν, ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ ἦσαν σύμφωνοι μὲ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνον οὕτω εἰς τὰς δεινοτέρας παρεκτροπάς. Εἰς μάτην ἐζήτουν οἱ ἀδικούμενοι τὴν δικαιοσύνην ἐν τῇ χώρᾳ μας, οἱ δικασταὶ ὑπῆρχον μόνον διὰ τοὺς πλουσίους κτηματίας, ὑφ' ὧν διεφθείροντο διὰ χρημάτων.

„Ψεύδεσαι!" εἶπεν ὀργίλως ὁ ὑπάλληλος διακόπτων τὸν ἀρχιληστήν.

Ὁ ἡγεμὼν ἔνευσε τῷ ὑπαλλήλῳ νὰ σιωπήσῃ. „Δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ" διέταξεν „εἰς ὅσα λέγει, ἐνυπάρχει ἴσως πυρήν τις ἀληθείας."

„Ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχήν μου ὅτι ὅλα, ὅλα ὅσα λέγω εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια", ἐξηκολούθησεν ὁ δεσμώτης, ἐνῷ ὁ Ῥοῦφφος ἔνευεν ἐλαφρῶς καὶ σχεδὸν ἀνεπαισθήτως. „Πολλάκις ἤκουσα μὲ τὰ ἴδια ὦτά μου τοὺς θρήνους τῶν πτωχῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀφῄρουν καὶ τὴν τελευταίαν αἴγα ἐκ τῆς μάνδρας, καὶ τὸ τελευταῖον λεπτὸν ἐκ τοῦ θυλακίου· κατελαμβανόμην ὑπὸ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως ὁσάκις οἱ κλητῆρες ἤρχοντο νὰ εἰσπράξωσι καθυστεροῦντας φόρους καὶ μὴ εὑρίσκοντες χρήματα ἥρπαζον πᾶν τὸ προστυχὸν ψυχρῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως. Οἱ ἐκτελεστικοὶ ὑπάλληλοι διήρχοντο τὰς κώμας ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ ὁσάκις ἐτελείονον τὸ θλιβερὸν αὐτῶν ἡμερήσιον ἔργον αἱ ἅμαξαι ἦσαν φορτωμέναι μὲ παντὸς εἴδους κατασχεθεντα ἀντικείμενα. Τὰς λαμπρὰς ὅμως ἐπαύλεις τῶν εὐπατριδῶν παρήρχοντο οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπαρατηρήτους· οἱ πλούσιοι εὐπατρίδαι, κεκτημένοι τὸ προνόμιον τῆς τάξεώς των, ἦσαν ἀπηλλαγμένοι παντὸς φόρου. Τότε, κύριε, ἀνέβραζεν ἐξ ὀργῆς τὸ αἷμά μου. Ἐκεῖ χλιδὴ καὶ ἀσωτία, ἐδῶ πενία καὶ ἐλεεινότης. Ἀπεφάσισα λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὰς ἀντιθέσεις ταύτας καὶ ἀνωμαλίας κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ ἰσοπεδώσω."

Ὁ ἡγεμὼν εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ σκεπτικὸς καὶ σύννους. Αἴφνης ἐστάθη πρὸ τοῦ καταδίκου.

„Πῶς ὀνομάζεσαι;" ἠρώτησε παρατηρῶν αὐτὸν ἐκ νέου.

„Μιχαὴλ Πέτσος εἶνε τὸ ὄνομά μου" ἀπήντησεν ὁ ληστής.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη ἔκπληκτος ὁ γραμματεὺς τοῦ Ῥούφφου, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ληστὴν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἔσπευσεν εἶτα πρὸς αὐτόν.

„Πάτερ Ἄγγελε, εἶσαι σὺ πραγματικῶς; ὁ συμμαθητής μου ἐν τῇ ἱερατικῇ σχολῇ καὶ ὁ συνάδελφός μου ἐν τῷ μοναστηρίῳ;" ἐφώνησε μετὰ ζωηρότητος.

„Ἐγὼ εἶμαι, Βερνάρδε" ἀπήντησεν ἐκεῖνος σιγηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ἐφαίνετο ἀγωνιζόμενος ὅπως καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του. „Εἶμαι ὁ παλαιός σου σύντροφος τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡμῶν ἡλικίας. Ἀλλ' ἀπεδύθην τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ διήγαγον ἀκόλαστον βίον μετὰ ἀγρίων, ἀδαμάστων συντρόφων. Αἱ χεῖρές μου εἶναι μεμιασμέναι μὲ ἀνθρώπινον αἷμα, Βερνάρδε, μὴ μολύνῃς τὰς ἰδικάς σου διὰ τῆς ἐπαφῆς αὐτῶν."

Ὁ ἡγεμὼν ἐπλησίασε τοὺς δύο φίλους.

„Πατὴρ Ἄγγελος! — οὕτως ὀνομάζεσαι;" ἠρώτησε τὸν ληστήν. „Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ αἱματηρόν σου ἐπάγγελμα."

„Κατέλιπον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν τῇ μονῇ, ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὸν κόσμον καὶ τα τρικυμιώδη κύματα τοῦ βίου μὲ συνεκάλυψαν", ἀπήντησεν ὁ δεσμώτης. „Οἱ σύντροφοί μου μὲ ὠνόμασαν τρελλὸν Μιχάλην, διότι δὲν ὠπισθοχώρουν ἀπέναντι οὐδενὸς τολμήματος, οἱ δὲ πλούσιοι, τῶν ὁποίων ἡ συνείδησις καὶ αἱ χεῖρες δὲν ἦσαν καθαραί, κατελαμβάνοντο ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου, ὁσάκις ἤκουον τὸ ὄνομά μου." Πάλιν ἔνευσεν ὁ ἡγεμὼν μὲ τὴν κεφαλήν, ὡσανεὶ ἐπεδοκίμαζε τὰς σκέψεις, αἵτινες ἀπησχόλουν τὸ πνεῦμά του.

„Θέλεις νὰ ὑπηρετήσῃς τὴν βασιλείαν, παιδί μου;" ἠρώτησεν αἴφνης ἀτενίζων ἐταστικῶς τὸν πρώην ἀρχιληστήν.

„Μὲ τὸ σῶμά μου καὶ μὲ τὴν ψυχήν μου, Κύριε" ἐφώνησεν ὁ Πέτσος, „καὶ ἂν δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω, ὅπως οἱ Γάλλοι ἐκδιωχθῶσιν ἐκ τῆς ὡραίας ἡμῶν Ἰταλίας, προθύμως θὰ θυσιάσω τὸ αἷμά μου καὶ τὴν ζωήν μου."

„Καλὰ λοιπόν, εἶσαι ἐλεύθερος", εἶπεν ὁ Ῥοῦφφος, καὶ πρὸς τὸν ὑπάλληλον στραφεὶς προσέθηκεν: „Ἂς ἀφαιρεθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις καὶ ἂς ἐπανέλθῃ πρὸς ἐμέ."

Ἀνωρθωμένος ἵστατο ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος ὁ δεσμώτης οὐχὶ ὡς κακοῦργος, ἀλλὰ ὡς ἥρως. Τὸ ὡραῖον καὶ εὔρωστον σῶμά του ἐφαίνετο ὑψηλότερον καὶ εὐρύτερον, ἡ κεφαλὴ ὠρθοῦτο ὑπερηφανωτέρα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον τολμηρότεροι. Μὲ ἰσχυρὰν κίνησιν ἀνύψωσε τὸν δεξιὸν βραχίονα, ὡς νὰ ἔμελλε νὰ ἐρκισθῇ, καὶ μεγαλοφώνως εἶπεν. „Εὐχαριστῶ, μυριάκις σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ διαψεύσω τὰς προσδοκίας σας. Ἂν ἐν τῷ μοναστηρίῳ πρότερον μὲ ὠνόμαζον πατὴρ Ἄγγελον (Fra Angelo), θέλω ἀπὸ τοῦδε νὰ ὀνομάζωμαι πάτερ Διάβολος (Fra Diavolo), καὶ ὡς ὁ Ἑσωφόρος θὰ προσέρχομαι πρὸς τοὺς Γάλλους, ὥστε ὅταν μὲ βλέπωσι πλησιάζοντα νὰ νομίζουν ὅτι πλησιάζει ἡ τελευταία των στιγμή." Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου.

2.

Ἐπὶ τῆς πόλεως Ἴτρι ἐβασίλευε λαμπρά, γνησία Ἰταλικὴ ἑσπέρα ἰουνίου. Θωπευτικῶς ἐκίνει τὰ φυλλώματα τῶν πιτύων ἐλαφρὸς ἄνεμος, ὅστις ἀπὸ τοῦ τυρρηνικοῦ πελάγους πνέων ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν τὸ ἄρωμα τῶν ἡνθισμένων ἐλαιώνων, οἱ ὁποῖοι ἐκάλυπτον τὰς ἐλαφρῶς κεκλιμένας τῶν ὀρέων κλιτύας. Ὄπισθεν τῆς ἀρχαίας κατηρειπωμένης ἀκροπόλεως ὑψοῦτο βραδέως καὶ ὑπερηφάνως ὁ λαμπρὸς δίσκος τῆς σελήνης καὶ ἔχεε τὸ ἀργυρόχρουν φῶς του ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, οἵτινες ἐξετείνοντο ἤρεμοι καὶ εἰρηνικοί, ὡς νὰ μὴ εἶχε ποτὲ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν των ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων καὶ ἡ βροντὴ τῶν τηλεβόλων. Ἐπὶ τῶν ὀροφῶν τῶν οἰκιῶν καὶ ἐν τοῖς κήποις οἱ κάτοικοι ἀνέπνεον τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς ἑσπέρας τὸν τοσούτῳ ποθητὸν μετὰ τὴν καυστικὴν τοῦ θέρους ἡμέραν, ἐνῷ οἱ νεανίαι κατὰ ὁμάδας ἐπορεύοντο γελῶντες καὶ συνδιαλεγόμενοι μεταξὺ τῶν βατομορεῶν, αἵτινες περιέφραττον τὰς ἐπὶ τῶν δασωδῶν ὀρέων ἀγούσας ἀτραπούς. Εἰς ἕνα ἐκ τῶν στενῶν τούτων δρόμων, ἄγοντα πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ἀκροπόλεως, ἵστατο εἰκὼν τῆς Παναγίας περικαλυπτομένη ὑπὸ πυκνῶν μυρσινῶν, καὶ ἀγρίων ῥόδων. Τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας ἦτο ἐζωγραφημένον μὲ ἀνοικτὰ χρώματα ἐπὶ ξύλου καὶ περιεστεμμένον μὲ στέφανον τεχνητῶν ἐκ χάρτου ἀνθέων. Ἐκ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς εἶχον γείνει ὠχρὰ τὰ χρώματα καὶ ἡ ζωγραφία μόλις διε-

κρίνετο· ἐν τούτοις οὐδεὶς παρήρχετο ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ προσευχηθῇ καὶ ἀπευθύνῃ θερμήν τινα παράκλησιν πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἤδη εὑρίσκετο πρὸ τῆς εἰκόνος γονυπετὴς κόρη, βεβυθισμένη εἰς σιωπηλήν, διάπυρον προσευχήν, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῶν εὐλαβῶς συμπεπλεγμένων χειρῶν, τῶν ἐλαφρῶς τρεμόντων χειλέων καὶ τῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνυψουμένων πρὸς τὸν οὐρανὸν δακρυβρέκτων ὀμμάτων.

Τὸ πρόσωπόν της, περιβαλλόμενον ὑπὸ μελαίνης πυκνοτάτης κόμης, ἦτο ὡραῖον καὶ ζωηρόν, ἀλλ' εἰς τοὺς βαθεῖς, ἠμαυρωμένους ὀφθαλμοὺς ἐφαίνετο ἐζωγραφημένη βαθυτάτη, ἐνδόμυχος λύπη. Βαρεῖα θλίψις ἐπίεζε τὴν καρδίαν της, καὶ ἐνταῦθα πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας ἐζήτει παρηγορίαν καὶ βοήθειαν. Οὐδὲν ἐτάρασσεν αὐτὴν ἐν τῇ θερμῇ προσευχῇ της. Οὐδόλως ἐπρόσεχεν εἰς τὰ μακρόθεν ἠχοῦντα τῶν εὐθύμων νεανιῶν καὶ νεανίδων ᾄσματα, οὐδὲ ᾐσθάνετο ὅτι ἡ νὺξ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σκοτεινοτέρα.

Αἴφνης ἐφάνη ἀνήρ τις μὲ τὰ ἐλαφρά του σανδάλια σιωπηλὸς βαδίζων ἐν τῇ ἀτραπῷ τῇ ἀγούσῃ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν πόλιν Ἴτρι. Παρατηρήσας τὴν νεάνιδα γονυπετῆ πρὸ τῆς εἰκόνος ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διστάζων, εἶτα ἐπλησίασε σιγαλὰ καὶ παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν κόρην, ἔθηκεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς προσευχομένης. Ἔντρομος ἀνεσκίρτησεν ἡ κόρη, μὲ ἐλαφρὰν ἐκπλήξεως κραυγήν, καὶ περιεπτύχθη, ὡς νὰ ἐζήτει βοήθειαν, τὸν ξύλινον πάσσαλον ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας.

Ὁ ξένος ἵστατο μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας πρὸ αὐτῆς καὶ τὰ τρέμοντα χείλη του ἐπρόφεραν σιγαλὰ τὸ ὄνομα: „Μαριέττα." Ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἵστατο ἀκίνητον ἐκ τοῦ τρόμου καὶ παρετήρει αὐτὸν μετὰ φρίκης, ὡς νὰ ἦτο φάντασμα.

„Μαριέττα" ἐψιθύρισεν ἐκ νέου ὁ ἀνὴρ „δὲν μὲ γνωρίζεις πλέον;"

Ἡ κόρη ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Τότε ἐπλησίασεν ἐκεῖνος καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς δεξιᾶς. Μόλις ἡ κόρη ᾐσθάνθη τὴν ἰσχυράν, θερμήν του χεῖρα ἐν τῇ ἰδικῇ της, ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι δὲν ἦτο φάντασμα, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐπὶ μακρὸν ἵσταντο ἐνηγκαλισμένοι καὶ συνεσφιγμένοι, ὡς δύο ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι νομίζοντες ὅτι αἰωνίως θὰ ἦναι χωρισμένοι ἐπαναβλέπουσιν αἴφνης ἀλλήλους.

„Εἶσαι λοιπὸν ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς ὁ ἀγαπητός μου, ὁ καλός μου, ὁ τρελλός μου Μηχαήλ;" εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Μαριέττα μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν ἄπειρον ἀγάπην καὶ τρυφερότητα. „Ἡ Παναγία εἰσήκουσε τὴν δέησίν μου καὶ σὲ ἠλευθέρωσεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου. Ἀλλὰ ποῦ θὰ κρυφθῇς διὰ νὰ μὴ σὲ συλλάβωσι πάλιν καὶ σὲ φυλακίσωσιν;"

„Μὴ φοβεῖσαι, Μαριέττα, εἶμαι ἐλεύθερος καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε", εἶπεν ὁ Πέτσος, ἐνῶ περιεπάτει, κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἐρωμένην του, ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης. Ὁ γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλέως, ὁ πρίγκηψ Ῥοῦφφος μοὶ ἀπένειμε χάριν καὶ μὲ ἐπεφόρτισε μὲ τὸν σχηματισμὸν ἐπικουρικοῦ στρατεύματος, τοῦ ὁποίου μὲ διώρισε συνταγματάρχην. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ ἔλθω πρὸς σέ, Μαριέττα, ὅπως σοὶ ἀναγγείλω τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν. Αὔριον πηγαίνω εἰς Γαέταν ὅπου σκοπεύω νὰ συλλέξω τοὺς ἀπαιτουμένους στρατιώτας."

„Καὶ ἔπειτα πηγαίνεις καὶ σὺ εἰς τὸν πόλεμον;" ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

„Βέβαια", ἀπεκρίθη ἐκεῖνος „ἐναντίον τῶν Γάλλων. Πρέπει νὰ μὲ γνωρίσουν καὶ νὰ μάθουν νὰ μὲ φοβοῦνται."

Ἡ Μαριέττα ἔρριψεν ἀνήσυχον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεανίου. „Οἱ Γάλλοι εἶναι ἐχθροὶ τοῦ βασιλέως μας", ἔλεγε σιγαλά, „δὲν θὰ εὕρῃς ἔλεος, ἂν πέσῃς εἰς τὰς χεῖράς των."

„Αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ, Μαρίεττα. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέφυγον τὰς ἐνέδρας τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων μας, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ὅλα τὰ βουνὰ μὲ τὴν σπιθαμή, καὶ τώρα νὰ φοβηθῶ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ξένοι εἰς τὴν χώραν μας;"

Ἡ νεᾶνις οὐδὲν ἀπεκρίθη· εἶχε πεποίθησιν εἰς τὴν τόλμην καὶ τὴν πανουργίαν τοῦ ἐραστοῦ της. Σφιγκτὰ ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν βραχίονά του κατὰ τὴν κατωφέρειαν, καὶ ὅτε ἔφθασαν ἀμφότεροι εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Μαριέττας, ὁ Πέτσος ἀπεχαιρέτησε τὴν ἐρωμένην του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.

„Ἂν περιπέσω εἰς κίνδυνον, θὰ εὕρω βεβαίως ἄσυλον εἰς τὴν κατοικίαν σου, ὡς πρότερον", εἶπε περιπτυσσόμενος τὴν Μαριέτταν.

„Εἴθε νὰ μὴ παρουσιασθῇ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη", ἀπήντησεν ἡ κόρη. „Ἂν ὅμως χρειασθῇς καταφύγιον, εἰς κανὲν ἄλλο μέρος δὲν δύνασαι νὰ εἶσαι τόσον ἀσφαλὴς ὅσον πλησίον μου."

„Ἐντὸς ὀλίγου θὰ σὲ ἐπανίδω, Μαριέττα. Ἀπὸ τὴν Γαέταν ἕως εἰς τὸ Ἴτρι δὲν εἶνε μακράν" εἶπεν ὁ Πέτσος ἀποσυρόμενος ἠρέμα ἐκ τῶν βραχιόνων τῆς νεάνιδος. Εἶτα ἀπέθηκεν ἓν ἔτι τελευταῖον φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης. Μετὰ ζήλου ἤρξατο νὰ συλλέγῃ ὁ πρώην ἀρχιληστὴς καὶ νῦν βασιλικὸς συνταγματάρχης τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν στρατιωτῶν, ὅπως πράγματι καταλάβῃ τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ θέσιν. Πολλὰ μέλη τῆς προτέρας ληστρικῆς συμμορίας του προσῆλθον πάλιν πρὸς αὐτόν, καὶ ὁ Πέτσος δὲν τοὺς ἀπέπεμψε.

Ἐν Καλαβρίᾳ εἶχον σχηματισθῇ ὡσαύτως, ὑπὸ τοῦ γενικοῦ τοποτηρητοῦ ὑποστηριζόμενα, πολυάριθμα σώματα ἐπαγγελλόμενα δῆθεν νὰ ὑπερμαχήσωσιν ὑπὲρ τῆς βασιλείας, πράγματι ὅμως δὲν διέφερον πολὺ τῶν συνήθων ληστρικῶν συμμοριῶν. Οἱ ἐπὶ τῶν ἀγρίων ὀρέων Abruzzi διασκορπισθέντες Λαζαρῶνοι ἔσπευσαν καὶ αὐτοὶ νὰ στρατολογηθῶσιν· ἐπέπεσον κατὰ τῶν πλουσίων, ὅσους ὑπώπτευον ὅτι ἔχουσι δημοκρατικὰ φρονήματα, ἐνέπρησαν τὰς ἐπαύλεις των, διήρπασαν πᾶν ὅτι εὕρισκον πρὸ τῶν χειρῶν των, καὶ ἐφόνευον ἀνηλεῶς πάντα ἀνθιστάμενον.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀρχιληστῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἐπροφέρετο ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν μετὰ φόβου καὶ φρίκης, ὁ φοβερώτατος ἦτο ὁ Πέτσος, ὅστις πράγματι εἶχεν ἤδη προσλάβῃ τὸ ὄνομα Fra Diavolo. Οὐδέποτε ἐφείδετο τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως οὔτε τῶν εὐπόρων τάξεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ παράτολμον θάρρος του καὶ ἡ πασίγνωστος αὐτοῦ πρὸς τοὺς πτωχοὺς φιλανθρωπία περιέβαλλον αὐτὸν μὲ μυστηριώδη τινὰ αἴγλην, ἥτις καθίστα αὐτὸν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ παρὰ τῷ λαῷ. Πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἠκούετο τὸ ὄνομα Fra Diavolo· ἐκυκλοφόρουν περὶ αὐτοῦ αἱ μᾶλλον παράδοξοι καὶ ἀλλόκοτοι φῆμαι, καὶ οἱ Πιφφεράροι ἐξύμνουν αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰ δημόσια καταστήματα δι' ὑπερβολικῶν ὕμνων, ὡς μέγιστον ἐθνικὸν ἥρωα.

Αἴφνης τῇ 27. Δεκεμβρίου 1805 ὁ Ναπολέων ὑπέγραψε τὸ ψήφισμα, ὅπερ ἐν τῇ γνωστῇ αὐτοῦ λακωνικῇ συνθέσει περιεῖχε τὰς λέξεις: „Ἡ δυναστεία τῶν Βουρβώνων ἐν Νεαπόλει ἔπαυσε νὰ βασιλεύῃ."

Χωρὶς νὰ χάσωσι καιρὸν οἱ Γάλλοι, ὑπὸ τὸν Ἰωσὴφ Βοναπάρτε, τὸν ἀδελφὸν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὸν ἀνδρεῖον

ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΣΚΙΟΦΩΣ ΕΝ ΤΗ ΝΕΚΡᾷ ΘΑΛΑΣΣΗ
Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν Εὐγενίου Bracht.

στρατάρχην Μασσέναν εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν τῆς Νεαπόλεως. Κατὰ τῶν ἠσκημένων καὶ δεδοκιμασμένων τούτων μαχητῶν τὰ ἄτακτα καὶ ἄνευ στρατιωτικῆς πειθαρχίας στίφη τῶν λῃστῶν καὶ Λαζαρώνων δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀντιστῶσιν· ἄνευ σχεδὸν μάχης ὑπεχώρησαν, καὶ τῇ 30. Μαρτίου 1806 ἀνέβη ὁ Ἰωσὴφ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ τῆς Νεαπόλεως θρόνου. Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ νέου βασιλέως ἦτο νὰ καθαρίσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους συμμορίας τῶν λῃστῶν, οἵτινες εἶχον καταστῆ φοβερὰ πληγὴ διὰ τὸν τόπον. Καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐξεπέμφθησαν σώματα ἐκδρόμων πρὸς σύλληψιν τῶν λῃστῶν. Ἐντὸς μικροῦ διαστήματος τὰ δεσμωτήρια ἦσαν πεπληρωμένα λῃστῶν καὶ ἡ ἀγχόνη, ἡ πυρῖτις καὶ ὁ μόλυβδος ἤρχισαν νὰ διασπείρωσι σωτήριόν τινα φρίκην.

Οἱ μᾶλλον διαβόητοι ἀρχιλῃσταὶ εἶχον ἤδη περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γάλλων. Μόνος ὁ Φρὰ Διάβολος ἤξευρε νὰ διαφεύγῃ διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ πανουργίας ὅλας τῶν τὰς ἀναζητήσεις καὶ ἐνέδρας. Καὶ ὅτε ὁ στρατηγὸς Μασσένας ἐπεκήρυξε τιμὴν χιλίων λιρῶν διὰ τὴν κεφαλήν του ἀρχιλῃστοῦ, οὐδὲ τότε εὑρέθη κανείς, ὁ ὁποῖος νὰ τολμήσῃ νὰ προδώσῃ τὸν φοβερὸν τοῦτον ἄνδρα, διότι ἕκαστος ἐγνώριζε καλῶς ὅτι οἱ ὀπαδοί του θὰ τὸν ἐξεδικοῦντο. Οἱ Γάλλοι εἶχον τοποθετήσῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας, ὅπου ἡ ἀσφάλεια ἐκινδύνευεν ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Fra Diavolo, μικρὰ καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσαν εἰμὴ ὅτι ὁ ἀρχιλῃστὴς ἔγεινε προσεκτικώτερος καὶ συνετώτερος καὶ δὲν ἐξετέλει πλέον τόσον συχνὰ τὰς εἰς τὴν χώραν ἐπιδρομάς του. Καὶ εἰς τὴν πόλιν Ἴτρι ἦλθε στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα τοῦ γαλλικοῦ πεζικοῦ. Οἱ στρατιῶται, ἐλλείποντος ἄλλου χώρου, κατέλυον εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἰδιωτῶν, ὅπου δήποτε εὕρισκον θέσιν. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως ἐτάχθησαν φρουραὶ οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ διέλθῃ διὰ τῆς πόλεως ἀπαρατήρητος.

3.

Περὶ τὴν δροσερὰν χαραυγὴν θερινῆς τινος ἡμέρας διήρχετο τὰς στενὰς ἀγυιὰς τῆς πόλεως Ἴτρι δίτροχον ὄχημα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐν Καλαβρίᾳ μεταχειρίζονται οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ περιοδεύοντες μεταπράται, διευθυνόμενον πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως. Γοργὸς καὶ εὔθυμος ἐτριπόδιζεν ἐπὶ τοῦ ἀθλίου λιθοστρώτου ὁ τὸ ὄχημα ἕλκων ἡμίονος, καὶ ἡ νεαρὰ ἡνίοχος, καθημένη ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῶν κιβωτῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ φόρτωμα τοῦ κάρρου, μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωνε νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ὀχήματος, σειομένου καὶ ταλαντευομένου ἕνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους. Μόλις ἀφ' οὗ παρῆλθε τὸ λιθόστρωτον ἡ φορτηγὸς ἅμαξα ἔλαβεν ὁμαλωτέραν καὶ ἡσυχωτέραν πορείαν, καὶ ἡ ἡνιοχοῦσα νεᾶνις ἐχαλάρωσε τὰς ἡνίας, διότι τὸ ζῶον δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην τόσον ἐπιμελοῦς καὶ προσεκτικῆς διευθύνσεως.

Εἰς τὴν ἐσχάτην οἰκίαν τῆς πόλεως οἱ Γάλλοι εἶχον ἱδρύσῃ φυλακεῖον τι, ἐν ᾧ νυχθημερὸν ἐφρούρουν στρατιῶται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς δεκανέως. Μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ ἡ νεᾶνις ἐσταμάτησε τὸ ὄχημα, γνωρίζουσα καλῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο οὐδὲ βῆμα νὰ προχωρήσῃ, χωρὶς νὰ δώσῃ προηγουμένως λόγον περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ τέρματος τοῦ ταξειδίου της εἰς τοὺς φρουροῦντας στρατιώτας. Ὁ δεκανεὺς ἐπλησίασεν εἰς τὸ ὄχημα, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑνὸς στρατιώτου.

„Δὲν βλέπεις ἐκεῖ — τί ὡράϊος ἀγωγιάτης!" εἶπε γελῶν καὶ θωπεύων τὴν νεαρὰν ἡνίοχον ὑπὸ τὸν πώγωνα. „Καὶ γιὰ ποῦ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, ὡραία μου, μικρή μου μαυρομμάτα;"

„Πηγαίνω εἰς τὴν Τερρατσίνα, καθὼς βλέπετε", ἀπήντησεν ἡ Μαριέττα βραχέως καὶ ἀποτόμως· „αὐτὸς ὁ δρόμος δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὲ φέρῃ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος."

„Καὶ τί ἔχεις αὐτοῦ μέσα εἰς τὰ κιβώτια, κόρη μου; αὐτὰ δὰ εἶναι ὁλόκληρη ἀποθήκη."

„Νομίζετε ἴσως, ὅτι εἰμπορῶ κάθε ἡμέραν νὰ πηγαίνω δέκα μίλια μακρυά, ἀπὸ τὸ Ἴτρι ἕως εἰς τὴν Τερρατσίνα;" ἀπήντησεν ἡ Μαριέττα. „Αὐτὸ δὰ δὲν θὰ ἤξιζε τὸν κόπον, καὶ ἐκτὸς τούτου ἔχω εἰς τὸ 'σπίτι γρηᾶ μητέρα ἄρρωστη, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ λείπω συχνὰ ἀπὸ κοντά της. Μόλις μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα πηγαίνω ἐκεῖ νὰ πωλήσω μαρόνια, σῦκα καὶ κουκουνάρια καὶ κάποτε μερικὰ καλάθια πορτοκάλλια καὶ ἀμύγδαλα."

„Ἄνοιξε λοιπὸν τὰ κιβώτια νὰ ἰδωμεν τὰ περιεχόμενα", εἶπεν ὁ Γάλλος καὶ πηδήσας ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἤνοιξεν ἓν ἐκ τῶν κιβωτίων. „Εἰς σᾶς τὰς γυναῖκας δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ μεγάλην ἐμπιστοσύνην. Προχθὲς ἐπιάσαμεν ἐκεῖ πέρα 'στὸ Φόντι δύο βαρέλια, καὶ ὅτε τὰ ἠνοίξωμεν, ἀντὶ μαρσάλας, ἦσαν γεμάτα πυρίτιδος διὰ μίαν ἀπὸ τὰς λῃστρικὰς συμμορίας σας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν θανατώσῃ ἕως τώρα κάμποσους ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μας."

„Τὰ κάστανά μου ἐκπυρσοκροτοῦν, ὅταν τὰ ψήνετε 'στὴ φωτιά, ἀλλὰ δὲν θανατώνουν κανένα" εἶπεν ἡ Μαριέττα γελῶσα, „ἴδετε, ἐδῶ ἐπάνω εἶναι τὰ σῦκα· αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ πιέζωνται, καὶ ὑποκάτω — κυττάξετε ἐδῶ — πῶς λαμπυρίζουν τὰ καστανὰ μαρόνια."

„Καὶ τί περιέχει τὸ ἄλλο κιβώτιον;"

„Σᾶς τὸ εἶπα δά, κουκουνάρια καὶ ἀμύγδαλα." Ἐσήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου, ὅπως ὁ δεκανεὺς βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων της. Ὅτε ὅμως ὁ δεκανεὺς ἤρχισε νὰ ἀνακατώνῃ τοὺς καρποὺς μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου, ἡ Μαριέττα ἀπώθησεν ἀποτόμως μὲ ἰσχυρὰν τῶν χειρῶν της κίνησιν τοὺς βραχίονας τοῦ στρατιώτου. „Τώρα δὰ ἀρκεῖ" εἶπε μὲ ἀπότομον ὕφος, „νομίζετε ἴσως, ὅτι ἔχω νὰ χάνω τόσον καιρόν, ὅπως ἐσεῖς; Ἐβεβαιώθητε ἀρκετά, ὅτι τὰ κιβώτιά μου δὲν περιέχουν ἄλλο τίποτε παρὰ καρπούς. Ἀφήσετέ με λοιπὸν τώρα, διὰ νὰ φθάσω ἐγκαίρως εἰς Τερρατσίναν." Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ καμμίαν ἀπάντησιν, ἔκλεισε τὸ κιβώτιον, ἐκάθισεν ἐπάνω καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Γελῶν ἐπήδησεν ὁ Γάλλος κάτω ἀπὸ τοῦ ὀχήματος, καὶ παρατηρῶν τὴν νεάνιδα προελαύνουσαν καὶ ἀπομακρυνομένην, εἶπε μὲ σιγηλὴν φωνήν: „Κορίτσι τοῦ διαβόλου, θὰ πέσῃς πάλιν εἰς τὰ χέρια μου!"

Ὁ τόπος καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀγριώτερος καὶ βραχωδέστερος, καθ' ὅσον τὸ ὄχημα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης· ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἠνοίγοντο βαθεῖαι φάραγγες, ἐν αἷς ἐκελάρυζον διαυγῆ ἐκ τῶν ὀρέων πηγάζοντα ὕδατα καὶ ἐξήπλωνον τὰς δροσερας σκιάς των οἱ δρυμοὶ τῶν ἐλατῶν. Εἰς μίαν ἐκ τῶν στενῶν τούτων κοιλάδων ἦγε τετριμμένη ἀτραπός, πρὸς ἣν διηύθυνεν ἡ Μαριέττα τὸ ὄχημά της.

Εἶχεν ἤδη διανύσῃ ἀρκετὸν διάστημα ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ ταύτης, ὅτε αἴφνης ἐσταμάτησε καὶ ἔρριψεν ἐταστικὰ βλέμματα πέριξ αὐτῆς ἐντείνουσα τὰ ὦτα καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο ἡ ὄψις καὶ ἡ ἀκοὴ αὐτῆς, οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἢ τὸ κελάρυσμα τοῦ ρύακος καὶ τὸν ψίθυρον τῶν δένδρων. Ἡ Μαριέττα ἔνευσεν ἐλαφρῶς μὲ τὴν κεφαλήν, εὐχαριστημένη μὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περισκοπήσεως αὐτῆς, εἶτα ἠνέωξε τὴν μίαν ἐκ τῶν κιβωτῶν καὶ ἤρχισε νὰ θέτῃ τοὺς καρποὺς τῶν πιτύων εἴς τινα σάκκον, τὸν ὁποῖον εἶχε φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ ὄχημα. Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη ὁ πυθμήν, ἂν καὶ ἡ κιβωτὸς εἶχε κενωθῇ μόνον κατὰ τὸ ἓν τρίτον. Ταχέως ἐσήκωσε τὸ διάφραγμα τοῦτο καὶ ἤδη ἐφάνη εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κιβωτοῦ κείμενος ἐπὶ στρώματος φύλλων ἀνήρ τις κεκυρτωμένος.

„Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν ξανακάμω τέτοιο ταξεῖδι", εἶπε σιγαλά, ἀνεγειρόμενος μετὰ δυσκολίας „καλήτερα νὰ μὲ βράζουν ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὴν κόλασιν."

„Νὰ ἔχωμεν χάριν εἰς τὴν Παναγίαν, ὅτι μας ἐπέτυχε τὸ τύλημμα" ἀπήντησεν ἡ Μαριέττα, „ὀλίγον ἔλειψε, νὰ χάσωμεν τὸ ριψοκίνδυνον παιγνίδι μας."

„Σύ, Μαριέττα μου, εἶσαι πάντοτε φρόνιμη καὶ γενναία" εἶπεν ὁ Φρὰ Διάβολος μετὰ τρυφερότητος ἑλκύων πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀσπαζόμενος τὴν σώτειράν του.

„Εἰς τὸ 'σπίτι τῆς μητέρας μου δὲν ἤσουν ἀσφαλισμένος· εἰμποροῦσαν νὰ σὲ ἀνακαλύψουν κάθε στιγμή" εἶπεν ἡ Μαριέττα „διότι οἱ Γάλλοι τώρα μυρίζονται ὅλα τὰ μέρη περισσότερον ἀπὸ ποτὲ καὶ κάθε ἕνας ἐπιθυμεῖ νὰ κερδήσῃ τὰ χρήματα τοῦ Ἰούδα. Ἀλλὰ τώρα δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀφ' ὅτου ἐξύρισες τὰ γένειά σου, οὔτε ἡ μητέρα σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ σὲ γνωρίσῃ, καὶ ὅταν θὰ πηγαίνῃς ὡς πραγματευτὴς ἀπὸ μέρος εἰς μέρος, δὲν θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶσαι σὺ ὁ τρελλός μου Μιχάλης."

Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς μιᾶς κιβωτοῦ μικράν τινα σανίδα ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας οἱ πραγματευταὶ ἐν Ἰταλίᾳ μεταχειρίζονται πρὸς μετακόμισιν τῶν ἐμπορευμάτων των, ἔπειτα ἔλαβεν ἔκ τινος περιτετυλιγμένου χαρτίου διάφορα μικρὰ ὀντικείμενα, ταινίας, βελόνας, κομβία καὶ ἄλλα τοιαῦτα πράγματα, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια τῶν χωρικῶν συνήθως ἀγοράζουσι, τὰ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ ἐκρέμασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν τράχηλόν του.

„Ἔτσι, τώρα ὁ πραγματευτὴς εἶναι ἕτοιμος" ἐξηκολούθησε γελῶσα, „τώρα πήγαινε εἰς τὸ Σὰν Σεβερῖνο καὶ ἔσο πάντα προσεκτικός. Ὅταν φθάσῃς ἐκεῖ, πήγαινε νὰ εὕρῃς τὴν θείαν μου καὶ νὰ τῆς εἰπῇς ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔρχομαι καὶ ἐγώ, ἴσως ἔρχεται μαζῆ καὶ ἡ μητέρα μου, διότι χωρὶς ἐμὲ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ μείνῃ εἰς τὸ Ἴτρι. Καὶ τότε θὰ βλεπώμεθα συχνά. Πρέπει καὶ ἐγὼ διὰ σὲ νὰ ἔχω τὰ 'μάτια μου ἀνοικτά, διὰ νὰ μὴ πέσῃς εἰς κανένα κίνδυνον."

„Οἱ σύντροφοί μου θὰ μὲ περιμένουν ἐκεῖ· ἠναγκάσθησαν νὰ μείνουν ἀργοὶ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἶναι συνειθισμένοι" εἶπεν ὁ Φρὰ Διάβολος, „προσπάθησε νὰ ἔλθῃς γρήγορα, ἀγαπητή μου· ὅταν εἴξεύρω ὅτι εἶσαι μακρόν μου, εἶμαι ἀνήσυχος καὶ ἡ ἀνησυχία μου ἐμποδίζει τὴν ἐνέργειάν μου."

Ἀκόμη μίαν φορὰν ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους οἱ δύο ἐρασταί, καὶ εἶτα ὁ Μιχαὴλ Πέτσος ἀνεχώρησε δρομαῖος. Ἡ δὲ Μαριέττα διηύθυνε πάλιν τὸ ὄχημά της κατα τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα εἰς Τερρατσίναν.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἀφίκετο ἑσπέραν τινὰ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Σὰν Σεβερῖνο ἀπόσπασμα γάλλων στρατιωτῶν, ὅπως διανυκτερεύσωσιν ἐκεῖ καὶ τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἀναλάβωσι τὴν περαιτέρω πορείαν των. Ὁ ἀξιωματικὸς μὲ πέντε ἄνδρας κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐνῷ οἱ λοιποὶ στρατιῶται, πεντήκοντα περίπου τὸν ἀριθμόν, ἐζήτησαν ὅπου καὶ ὅπως ἠδύναντο καταφύγιον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν θερμὴν τοῦ θέρους νύκτα δὲν ἦτο δυσεύρετον. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εἶχε διατάξῃ μίαν φιάλην οἶνου καὶ ἐκάθισεν ἔξω πρὸ τῆς οἰκίας ὑπὸ τὰς ἠνθισμένας πορτοκαλλέας, ἀναπνέων τὸν δροσερὸν τῆς ἑσπέρας ἀέρα.

Αἴφνης ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὸ βάρος ξένης χειρός, καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν ξενοδόχον, ὅστις ἤθελε προφανῶς νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ σπουδαῖόν τι μυστικόν, διότι διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τοῦ στόματος ἔνευεν αὐτῷ νὰ τηρήσῃ σιωπήν. Ὁ ξενοδόχος ἦτο ἤδη ἀνὴρ ἀρκετὰ ἡλικιωμένος μὲ πολιὰν γενειάδα καὶ κόμην, μελαχροινὸν πρόσωπον καὶ ἀπαισίως ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς.

„Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω κάτι τί σπουδαῖον" ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ.

„Τί συμβαίνει; — λέγετε" διέταξεν ὁ Γάλλος.

„Δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ φωνάζετε. Σιγαλά!" εἶπεν ὁ ξενοδόχος περιδεής. „Δὲν πρέπει νὰ ἠξεύρῃ κανείς, ὅτι συνομιλοῦμεν ἐδῶ μεταξύ μας."

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔγεινε περίεργος· ὁ ξενοδόχος ἐφέρετο τόσον μυστηριωδῶς ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ἐκτάκτου σπουδαιότητος καὶ σοβαρότητος.

„Ὁ Φρὰ Διάβολος εὑρίσκεται ἐδῶ" ἐξηκολούθησε ψιθυρίζων ὁ ξενοδόχος τόσον σιγά, ὥστε μόλις ἠκούετο, „ἀλλά, δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ ἀναφέρητε τὸ ὄνομά μου, διότι ἄλλως εἶμαι χαμένος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς θέσεώς του, ὡς ὑπὸ μηχανῆς τινος ἀνωθούμενος.

„Ποῦ εἶνε ὁ λῃστής; ποῦ;" ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς καὶ τεταραγμένος.

Ὁ ξενοδόχος ἔνευσεν αὐτῷ, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

„Βλέπετε ἐκεῖ πέρα ἐκεῖνο τὸ παλαιὸ 'σπίτι μὲ τὸ ἐργαστήριον εἰς τὸ ἰσόγειον; Ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ γέρων Φαρινέλλης, ὁ ὁποῖος ἀγοράζει ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα εἰμπορεῖ νὰ μεταπωλήσῃ κατόπιν. Ἀγοράζει ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν Φρὰ Διάβολον διάφορα πράγματα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στέκονται ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργοστασίου του πολλαὶ φορτωμέναι ἅμαξαι, ἐκ τῶν ὁποίων μεταφέρουσι τὸ φορτίον εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τῆς οἰκίας μερικοὶ λῃσταὶ ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Φρὰ Διαβόλου. Ὁ Φαρινέλλης κερδίζει πολλὰ χρήματα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διότι ἐνῷ ἀγοράζει ἀπὸ τοὺς λῃστὰς μὲ ὀλίγα λεπτὰ τὰ λάφυρά των, τὰ πωλεῖ ἔπειτα εἰς ὑψηλὰς τιμάς. Διότι πρέπει νὰ εἴξεύρετε, Κύριε, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα πηγαίνουν μὲ τό πλοῖον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν."

„Καὶ πιστεύεις, ὅτι ὁ Φρὰ Διάβολος εἶνε μέσα εἰς τὸ 'σπίτι;" διέκοψεν ἀνυπομόνως τὸν ξενοδόχον ὁ Γάλλος.

„Βεβαιότατα. Ἐδῶ εἴξεύρει ὅτι εἶνε ἀσφαλισμένος καὶ ἔρχεται μὲ ὅλον τὸ θάρρος· τὸν εἶδαν νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ 'σπίτι καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ περάσῃ ἐδῶ αὐτὴν τὴν νύκτα. Βεβαίως ἂν ἤξευρεν ὅτι ἐδῶ εἶναι Γάλλοι, δὲν θὰ ἤρχετο. Τώρα, ἐν ὅσῳ οἱ Γάλλοι μένουν ἐδῶ, δὲν τολμᾷ νὰ ἐξέλθῃ καὶ θὰ μείνῃ εἰς τοῦ φίλου του Φαρινέλλη κρυμμένος, ἕως ὅτου σεῖς ἀναχωρήσετε ἐδῶθεν.

„Πολὺ καλά. Ἂν αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις εἶναι ἀληθινά, θὰ φροντίσω ὅπως λάβῃς ἐσὺ τὸ βραβεῖον τῶν χιλίων λιρῶν."

Τὸ ὡρολόγιον τοῦ πύργου ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου εἶχε κτυπήσῃ τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν ἐπλησίαζον σκοτεινὰ φάσματα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρινέλλη. Ἀκροποδητεὶ καὶ ἀθορύβως βαδίζοντες ἐζήτουν τὰ σκοτεινότερα μέρη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν συνηθροίσθησαν εἴκοσι ἄνδρες. Αἱ οἰκίαι ἐν Ἰταλίᾳ κατα τὰς θερμὰς τοῦ θέρους νύκτας δὲν κλείονται, καὶ ἑπομένως δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὰς ἀνεμποδίστως. Ὁ

ἀξιωματικὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου ἐν κλεπτοφάναρον, ἔνευσεν εἰς τέσσαρας στρατιώτας νὰ τὸν συνοδεύσωσι καὶ διέταξε τοὺς λοιποὺς νὰ περικυκλώσωσι τὴν οἰκίαν· εἶτα προὐχώρησε μετὰ προσοχῆς ἀποφεύγων καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

„Μέσα εἰς τὸ θερμὸν δωμάτιον δὲν θὰ κοιμᾶται βεβαίως ὁ λῃστής· ἂς ἐξετάσωμεν κατ' ἀρχὰς τὸ ὕπαιθρον", ἐψιθύρισεν ὁ ἀξιωματικὸς εἰς τοὺς στρατιώτας, οἵτινες ἠκολούθουν κρατοῦντες τὰ πιστόλια μὲ σηκωμένους τοὺς λύκους.

Ἡ εἰκασία αὕτη τοῦ ἀξιωματικοῦ ἦτο ἐπιτυχής. Ἐν τῷ μικρῷ παρὰ τὴν οἰκίαν κηπαρίῳ ἐκοιμᾶτο ὁ λῃστὴς ὑπὸ μορία ὅτι εἶχε διαμελισθῆ· ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τοὐλάχιστον οὐδὲν ἠκούσθη πλέον ἔκτοτε περὶ αὐτῆς.

Ἡ δίκη τοῦ τολμηροῦ ἀρχιληστοῦ διήρκεσεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον· ἤλπιζον οἱ δικασταὶ ὅτι ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ θὰ ἐμάνθανον καὶ τῶν λοιπῶν συνενόχων του τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ εἰς μάτην: οὐδεμίαν προδοτικὴν λέξιν ἐπρόφερεν τὰ χείλη του. Τῇ 13. Νοεμβρίου 1806 ὁ Φρὰ Διάβολος ἀπεκεφαλίσθη ἐν Νεαπόλει. Κατὰ τὴν πορείαν αὐτοῦ πρὸς τὸ ἰκρίωμα, συνώδευσεν αὐτὸν ὁ παλαιός του φίλος καὶ ἐν τῇ μονῇ συνάδελφος Βερνάρδος, ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ ἡγεμόνος Ῥούφφου.

. . . . . .

Ο ΝΕΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β΄. ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ.

τὴν σκηνήν του ἐν βαθυτάτῳ ὕπνῳ, ἀμέριμνος, καὶ ἐντελῶς ἐνδεδυμένος. Κοιμώμενον εἰσέτι ἐδέσμευσαν αὐτὸν οἱ στρατιῶται καὶ ἔπειτα ἔφεραν ἐκ τῆς οἰκίας τὸν γέροντα Φαρινέλλην ἐπίσης δέσμιον.

Ὅλα ταῦτα συνέβησαν τόσον ταχέως καὶ τόσον ἀθορύβως, ὥστε οὐδεὶς ἐν τῇ πόλει παρετήρησε τὸ παραμικρόν. Οἱ κάτοικοι πάντες ἦσαν βυθισμένοι εἰς βαθὺν ὕπνον, καὶ ὅτε τὴν πρωΐαν ἀφυπνίσθησαν, τὸ ἀπόσπασμα τῶν Γάλλων στρατιωτῶν εὑρίσκετο ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῇ πορείᾳ του πρὸς τὴν Νεάπολιν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀρχιληστήν, ἐνῷ ὁ γέρων Φαρινέλλης εἶχε ῥιφθῆ προσωρινῶς εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου. Ἀμέσως διεδόθη εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅλα τὰ περίχωρα ἡ φήμη τῆς συλλήψεως τοῦ ἀρχιληστοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐφαίνετο καὶ ἡ ὅλη αὐτοῦ συμμορία ὅτι εἶχε διαμελισθῆ· ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τοὐλάχιστον οὐδὲν ἠκούσθη πλέον ἔκτοτε περὶ αὐτῆς.

Ὅστις ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1850 ἐπεσκέφθη τὴν Νεάπολιν καὶ ἔκαμε μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὸ τερπνότατον Pozzuoli, θὰ διέβη ἐξ ἅπαντος διὰ τῆς Μαργελλίνας, τῆς θαυμασίας ἐκείνης ἔξοχῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον ἰσχύει τὸ λεγόμενον „Pezzo del cielo in terra caduto" (τεμάχιον οὐρανοῦ πεσὸν ἐπὶ τῆς γῆς). Πλησιεστατα εἰς τὴν ὁδὸν εὑρίσκετο, ὑπὸ δαφνῶν καὶ μυρσινῶν περικεκαλυμμένον τὸ „ξενοδοχεῖον τοῦ Διαβόλου". Ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ τούτου καπηλείου ἦτο ἡ Μαριέττα, ἡ πρώην ἐρωμένη τοῦ ἀρχιληστοῦ Φρὰ Διαβόλου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου εἶχεν ὀνομάσῃ τὴν οἰκίαν ξενοδοχεῖον τοῦ Διαβόλου. Ἔμεινεν ἀνύπανδρος καὶ ἀπέθανε γραῖα κατὰ τὸ φθινώπωρον τοῦ 1858 καὶ μετ' αὐτῆς ἐχάθη ἡ τελευταία ζωντανὴ ἀνάμνησις τοῦ „τρελλοῦ Μιχάλη" τοῦ τρομεροῦ Φρὰ Διαβόλου.

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΙΣΑΡΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ.

Τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥεῦμα
βοᾷ, περᾷ ταχύ.
Ἐκ γείτονος οἰκίας
τὸ κύμβαλον ἠχεῖ.

Ὡραῖον κράμα! τρέχει
τὸ κῦμα μὲ βρασμόν,
τὸ ᾄσμα ῥέει, πάλλει
μὲ θελκτικὸν παλμόν.

Καὶ χύνετ' ἡ πνοή του
ἱκετική, θερμή
ἐπάνω τῶν κυμάτων
ποῦ ῥέουν ἐν ὁρμῇ.

Τὸ ᾄσμα πρὸς τὸ κῦμα
ἱκετικῶς λαλεῖ:
„Ἄχ, παῦσε τὴν ὀργήν σου!"
καὶ τὸ γλυκοφιλεῖ.

Ἀγέρωχον τὸ κῦμα
χωρὶς ν' ἀποκριθῇ
νὰ κρημνισθῇ πηγαίνει
εἰς βάραθρον βαθύ.

Οὕτω μὲ ἁρμονίαν
φωνῆς περιπαθῆ
ἡ Νύμφη τὸν Τιτᾶνα
νὰ θέλῃ προσπαθεῖ,

Ὅστις ἀνακραυγάζων
ἐν ἀπειλῇ κι' ὀργῇ
τῶν τρυφερῶν χειρῶν της
ζητεῖ ν' ἀπαλλαγῇ.

Οὕτω τὰ ὄνειρά μας
ὡς τόνος μουσικός
τοῦ βίου μας προπέμπουν
τὸ ῥεῦμα διαρκῶς.

. . . . . .

Πῶς ὁμοιάζεις βίε
τὸν λάβρον ποταμόν
καὶ σύ, ὦ ἁρμονία
τὰ ὄνειρα ἡμῶν!

Ἐν Μονάχῳ 1877.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

1. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α΄., βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας (μετὰ βιογραφίας, ἐν σελ. 183).

2. ΑΓΓΕΛΙΑ ΕΡΩΤΟΣ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ H. Coomans (ἐν σελ. 187). Ὅπως καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τοιαῦται ἀγγελίαι, ὁσάκις δὲν ἐφέροντο ἐν κρυφῷ καὶ παραβύστῳ ἀλλ' εἶχον ὑπ' ὄψει τὸν σπουδαῖον τοῦ γάμου σκοπόν, ἦσαν περιβεβλημέναι ἐπίσημόν τινα καὶ πανηγυρικὸν χαρακτῆρα, οὕτω καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους τῆς Ῥώμης χρόνους. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ ὡραίαν Ῥωμαΐδα, δεχομένην τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς λατρείας, ἣν ὁ ἐν τῷ βάθει τῆς ἡμετέρας εἰκόνος ἐπὶ τοῦ ἅρματός του παριστάμενος Αἰγύπτιος πέμπει αὐτῇ διὰ τῆς δούλης του. Ἡ εὐγενὴς καὶ ὑπερήφανος πατρικία, περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν ἐπιχαρίτων φίλων αὐτῆς νεανίδων, ἐξ ὧν ἡ μία μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ ἀνυπομονησίας περιμένει νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς φίλης αὐτῆς, βλέπει μετ' ἀξιοπρεποῦς ἀτραξίας τὴν συμβολικὴν τοῦ ἔρωτος ἀγγελίαν, τὸ πλῆρες ἀνθέων κάνιστρον, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει καὶ ἰδιαιτέραν τινὰ σημασίαν. Ἂν δὲν ἀπατώμεθα τὸ κίνημα τοῦ Αἰγυπτίου δὲν ὑπῆρξεν ἀτυχές.

3. ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΣΚΙΟΦΩΣ ΕΝ ΤΗ ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΗ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν Εὐγενίου Bracht (ἐν σελ. 191). Οὐδὲν χόρτον, οὐδεὶς θάμνος, οὐδὲν δένδρον — τὰ πάντα γυμνά, ἔρημα καὶ ἀπεξηραμένα. Πανταχοῦ γυμνοί, ξηροὶ καὶ ἀπόκρημνοι βράχοι καὶ πέτραι περισφίγγουσι τὴν μελανὴν καὶ ζοφερὰν θάλασσαν. Ὠσεὶ κατάρα τις ἐπιβαρύνει καὶ πιέζει σήμερον τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅστις πρὸ μακρῶν χιλιετηρίδων ἦτο ἐπ' ἴσης ἔφορος καὶ τερπνὸς ὡς τὰ λοιπὰ τῆς Παλαιστίνης μέρη. Οὐδεὶς ἰχθὺς δύναται νὰ ζήσῃ ἐντὸς τοῦ πικροῦ κύματος, οὔτε τὰ ἀγελαῖα πτηνὰ ἐν τῇ μακρᾷ αὐτῶν ἀποδημίᾳ ζητοῦσιν ἀνάπαυσιν ἐνταῦθα, διότι δὲν εὑρίσκουσιν οὔτε κόκκον πρὸς τροφὴν οὔτε σταγόνα γλυκέος ὕδατος πρὸς κατάσβεσιν τῆς δίψης των. Τὰ πάντα εἶναι νεκρά. Οἱ μελανίζοντες βράχοι, οἱ γυμνοὶ τῶν δένδρων κορμοί, οἱ ὁποῖοι προεξέχουσιν εἰς τὸν ἀέρα σαπροὶ καὶ ὑπόλευκοι ὡς ὀστᾶ νεκρῶν, ὁ οὐρανός, τοῦ ὁποίου τὸν φαιὸν πέπλον σπανίως διασχίζει ἡλιακὴ ἀκτίς, ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀντανακλᾷ τὸ πένθιμον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ πάντα εἶναι νεκρά!

Ἡ νεκρὰ θάλασσα εἶναι μία ἐξ ἐκείνων τῶν λιμνῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ δὲν συγκοινωνεῖ καθ' ὅλου μετὰ τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ ἐπιφάνεια αὐτῆς κεῖται πολὺ βαθύτερον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἂν καὶ ὁ Ἰορδάνης εἰσβάλλει εἰς τὴν λίμνην ταύτην, ἐν τούτοις τὸ ὕδωρ αὐτῆς δὲν ἀνυψοῦται, διότι ὁ ἐπικρατῶν ἐνταῦθα καύσων ἐξατμίζει ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, ἐχούσης ἔκτασιν 23 τετραγωνικῶν μιλίων, περισσότερον ὕδωρ ἢ ὅσον προσκομίζει αὐτῇ ὁ Ἰορδάνης. Ἡ ὀξύπικρος γεῦσις τοῦ ὕδατος αὐτῆς προέρχεται ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς μεγάλης ποσότητος τῆς ἀσφάλτου, ἥτις ἐκ τοῦ πυθμένος ἀνωθεῖται πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης.

4. Ο ΝΕΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β΄. ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ (ἐν σελ. 194). Ὁ νῦν νεαρὸς αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Β΄. ἐγεννήθη τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 27. Ἰανουαρίου 1859, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ τότε πρίγκιπος Φρειδερίκου, ἔλαβε δὲ τὰ ὀνόματα Φρειδερῖκος Γουλιέλμος Βίκτωρ Ἀλβέρτος. Τῇ 27. Φεβρουαρίου 1881 ἐνυμφεύθη τὴν χαριεστάτην πριγκίπισσαν τοῦ Χόλσταϊν, Αὐγούσταν Βικτωρίαν (γεννηθεῖσαν τῇ 22. Ὀκτωβρίου 1858). Νῦν δὲ ἀνέρχεται εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Γερμανίας νεαρώτατος (ἐν ἡλικίᾳ 29 ἐτῶν). Ἐκ τῆς ἐκτάκτου περιστάσεως, ἥτις ἄλλως τε ἀποτελεῖ ἱστορικὴν ἐξαίρεσιν, ὅτι ὁ Γουλιέλμος Α΄. ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς μὲν τῆς Πρωσσίας ἐν ἡλικίᾳ 64 ἐτῶν, αὐτοκράτωρ δὲ τῆς Γερμανίας ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν, ὁ δὲ Φρειδερῖκος Γ΄. ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐν ἡλικίᾳ $56^1/_2$ ἐτῶν, ἡ ἡλικία τοῦ Γουλιέλμου Β΄. φαίνεται νεαρωτάτη. Ἄλλως τε ὅμως οἱ ἄριστοι τῶν ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας καὶ Πρωσσίας ἀνῆλθον εἰς τὸν θρόνον ἔτι νεαρώτεροι. Ἐκ τῶν τῆς Πρωσσίας ἀνῆλθον εἰς τὸν θρόνον ὁ Μέγας Ἐκλέκτωρ εἰκοσαετής, Φρειδερῖκος Γουλιέλμος Α΄. 25ετής, Φρειδερῖκος ὁ Μέγας 28ετής, Φρειδερῖκος Γουλιέλμος Γ΄. 27ετής. Ἐκ τῶν Γερμανῶν αὐτοκρατόρων οἱ πλεῖστοι ἀνῆλθον εἰς τὸν θρόνον ἐν ἡλικίᾳ μικροτέρᾳ τῶν 29 ἐτῶν.

Τὸ μέγιστον τηλεσκόπιον τοῦ κόσμου. Ἀπό τινων ἐτῶν ἤρξαντο καὶ ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐργασίαι πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Hamilton παρὰ τῷ Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ ἀστεροσκοπείου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ Λὶκ ὀφείλει ὄχι μόνον νὰ ἔχῃ ἐξαιρετικῶς κατάλληλον θέσιν ἀλλὰ καὶ νὰ κέκτηται τὸ μέγιστον τηλεσκόπιον ἐξ ὅσων ποτὲ μέχρι τοῦδε κατεσκευάσθησαν. Τὸ μεγαλοπρεπέστατον τοῦτο ἔργον θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τελειωμένον. Αἱ ὕαλοι τοῦ κολοσσιαίου τηλεσκοπείου κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ Feil ἐν Παρισίοις καὶ ἐλεάνθησαν ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Clark ἐν Κανταβρυγίᾳ. Ἡ διάμετρος τῶν φακῶν εἶνε 36 δακτύλων (Zoll). Τὰ ἔξοδα διὰ τὰς ὑάλους συμποσοῦνται εἰς 50,000 δολλάρια, τὰ δὲ πρὸς ἑτοιμασίαν τῶν λοιπῶν μερῶν, οἷον σωλήνων, ὑποστάτου, ἀξόνων κτλ. εἰς 40,000 δολλάρια. Ὁ μέγας σωλὴν μὲ τὰ προσήκοντα αὐτῷ μέρη ἔχει βάρος 86 στατήρων (κανταρίων), διάμετρον δὲ ἑν τῷ μέσῳ τεσσάρων ποδῶν, σμικρυνομένην κατ' ἀμφότερα τὰ ἄκρα. Τὸ ἐν λόγῳ τηλεσκόπιον θὰ χρησιμεύῃ κυρίως εἰς φασματοσκοπικὰς ἐρεύνας. Τὸ ὁλικὸν τοῦ τηλεσκοπίου βάρος εἶνε 650 στατήρων.

Νέα οἰκοδομικὴ ὕλη, ἡ καλουμένη ξυλο'λιθος ἐφελκύεται ἔνεκα τῆς τεχνικωτάτης αὐτῆς συνθέσεως ὁσημέραι περισσότερον τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὁ ξυλόλιθος εἶνε, ὅπως πληροφορούμεθα, εἶδός τι χημικῆς, δι' ἰσχυροτάτης πιέσεως γινομένης ἑνώσεως πριονισμάτων ἀποτελούντων συμπαγέστατον καὶ στερεώτατον ὑλικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐν μέρει ξυλώδης καὶ ἐν μέρει λιθώδης φύσις συνενοῦ ἐν ἑαυτῇ πάντα τὰ προτερήματα τοῦ ξύλου καὶ τῶν σκληρῶν λίθων. Ὁ ξυλόλιθος καὶ ἐν ὑψίστῃ θερμοκρασίᾳ δὲν καίεται, μένει πάντοτε ὁ αὐτὸς κατὰ τὸν ὄγκον καὶ οὔτε ὑπὸ τοῦ παγετοῦ οὔτε ὑπὸ τῆς ὑγρασίας ἐπηρεάζεται καὶ τοιουτοτρόπως παρέχει τοσαύτην ἀντίστασιν εἰς τὰς ἐπιδράσεις τῶν στοιχείων, ὅσην οὐδεμία ἐκ τῶν ἄλλων γνωστῶν οἰκοδομικῶν ὑλῶν. Μεθ' ὅλας τὰς λαμπρὰς ταύτας ἰδιότητας, αἵτινες προϋποθέτουσιν ἔκτακτον σκληρότητα καὶ στερεότητα, ὁ ξυλόλιθος πριονίζεται, σκεπαρνίζεται, τρυπᾶται ὡς καὶ πᾶν ἄλλο σκληρὸν ξύλον, καὶ δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ πατώματα καὶ διὰ ἐπιστρώματα τοίχων καὶ διὰ τὰς ὀροφάς, ὅπερ ἐξασφαλίζει εἰς τὴν ἐφεύρεσιν λαμπροτάτην ἐπιτυχίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γαλῆς ὡς ὡρολόγιον. Οἱ Κινέζοι, ὡς ἀκριβεῖς παρατηρηταὶ τῆς φύσεως, ἔκαμαν τὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γαλῆς δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μέσον πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου. Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς γαλῆς συστέλλεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθ' ὅσον πλησιάζει ἡ μεσημβρία καὶ στενοῦται, ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τοῦ οὐρανίου θόλου, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε μόλις διακρίνεται ὡς λεπτοτάτη γραμμή. Ἀκολούθως ἀρχίζει νὰ διαστέλληται βαθμηδὸν καθ' ὅσον ὁ ἥλιος πλησιάζει πρὸς τὴν δύσιν του. Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Κίνας λέγεται ὅτι οἱ χωρικοί, ἀντὶ παντὸς ὡρολογίου, παρατηροῦσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γαλῶν καὶ ἐκ τῆς μείζονος ἢ ἐλάττονος συστολῆς εἴτε διαστολῆς τῆς κόρης αὐτῶν προσδιορίζουσι μεθ' ἱκανῆς ἀκριβείας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἀντίχειρ τοῦ ἁγίου Μάρκου. Ἐν τῷ ἀνακτορικῷ ναῷ τοῦ Ἀννοβέρου σώζεται μέχρι τῆς σήμερον καὶ δεικνύεται εἰς τοὺς ἐπισκέπτας ὁ μέγας δάκτυλος τῆς χειρὸς τοῦ ἁγίου Μάρκου. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ ἐν λόγῳ ἀντίχειρ ἐφέρθη εἰς Ἀννόβερον μετ' ἄλλων ἱερῶν λειψάνων ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γεωργίου Α'. κατὰ τὸ ἔτος 1671. Διηγοῦνται δὲ ὅτι οἱ Βενετοί, οἱ ὁποῖοι κέκτηνται ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐκτὸς τοῦ ῥηθέντος ἀντίχειρος, ὅπως συμπληρώσωσι τὸ ἐλλεῖπον τοῦτο μέλος, προσέφεραν ποτε 100,000 δουκάτα δι' αὐτό, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κατορθώσωσι νὰ τὸ ἀγοράσωσιν.

Χρησιμοποίησις παλαιῶν ὑποδημάτων. Εἶνε γνωστὸν ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἔχει μορφωθῆ καὶ τελειοποιηθῆ ὁλόκληρος βιομηχανία καὶ εἰδικὴ τεχνουργία πρὸς χρησιμοποίησιν πασῶν ἐκείνων τῶν ὑλῶν καὶ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπορρίπτονται ὡς ἄχρηστα θεωρούμενα καὶ πάσης ἀξίας ἐστερημένα. Ἐκ τῶν ῥακῶν παλαιῶν καὶ τετριμμένων ἐνδυμάτων ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, ὡς γνωστόν, κατασκευάζεται χάρτης· ἐκ μαλλίνων ἀποτριμμάτων καὶ πεπαλαιωμένων μαλλίνων περικνημίδων κατασκευάζεται στυπποβάμβακον. Τί δύναται ὅμως νὰ κατασκευασθῇ ἐκ παλαιῶν ὑποδημάτων; Ὁ Ἀμερικανὸς δύναται ν' ἀποκριθῇ πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Ἐν Ἀμερικῇ συλλέγονται τὰ παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πλέον ὑποδήματα, κατόπιν κόπτονται εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ τίθενται ἐντὸς χημικῆς τινος οὐσίας (χλωρικοῦ θείου), ἐν ᾗ ἐπί τινας ἡμέρας διαβρεχόμενα καθίστανται μαλακά. Τὰ τεμάχια ταῦτα τοῦ δέρματος, ὅταν ἀποξηρανθῶσι, γίνονται σκληρότατα καὶ εὔθρυπτα. Τὸ ὑλικὸν τοῦτο κατόπιν πλύνεται μὲ ὕδωρ, ἀποξηραίνεται πάλιν, τρίβεται, ἀλέθεται καὶ ἡ κόνις συνενοῦται διά τινος εὐθηνῆς κολλητικῆς ὕλης. Ἀκολούθως ἡ οὕτως ἀποτελεσθεῖσα μάζα συμπιέζεται καὶ λαμβάνει διάφορα σχήματα. Ἐξ αὐτῆς κατασκευάζονται κτένια, κομβία, λαβίδες μαχαιρίων καὶ διάφορα ἄλλα σκεύη καὶ ἐργαλεῖα, ἔχοντα τὴν ὄψιν καὶ τὴν στερεότητα τοῦ ἐκλεκτοτέρου ἐβένοξύλου.

Τὸ μέγιστον ἀτμόπλοιον τοῦ κόσμου πρὸς μεταφορὰν ἐπιβατῶν κατεσκευάσθη ἐν Γλασκόβῃ καὶ καθειλκύσθη ἐσχάτως εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο εὑρίσκεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Inman καὶ διεθνοῦς ἑταιρείας προωρισμένον διὰ τὴν μεταξὺ Λιβερπούλης καὶ Νέας Ὑόρκης συγκοινωνίαν. Ἔχει μῆκος, 580 πλάτος 63 καὶ βάθος 42 ποδῶν· δύο χιλιάδες ἐπιβατῶν δύνανται ἐν ἀνέσει νὰ ταξειδεύωσιν ἐπὶ τοῦ κολοσσιαίου τούτου ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον ἔχει καταρτισθῆ μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς νεωτερισμούς. Ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ εἶνε ἕτοιμον καὶ ἕτερον ἰσομέγεθες ἀτμόπλοιον, ὁ δίδυμος τοῦ πρώτου ἀδελφός, ἀνῆκον εἰς τὴν αὐτὴν ἑταιρείαν, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα „City of Paris".

Σινικὰ ψηφίσματα. Ἐν ἔτει 1882 οἱ ἱερεῖς τοῦ Τίεν-Τζὶν ἔκαμον παραστάσεις εἰς τὴν κυβέρνησιν, διότι εἶχεν ἱδρύσῃ τηλεβολοχεῖον πλησίον τοῦ ναοῦ, ὅστις ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν τῆς ζωῆς, καὶ παρεπονοῦντο ὅτι ὁ ἐκ τῶν καπνοδοχῶν τοῦ ἐργοστασίου ἐξερχόμενος καπνὸς ἐπροξένει ἀηδίαν εἰς τὸν Θεόν. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ αὐτοκράτωρ ἐξέδωκε διάταγμα ὁρίζον, ἵνα καὶ οἱ θεοὶ ὑποφέρωσιν ἐνοχλήσεις καὶ δυσαρεσκείας, ὁσάκις τὸ ἀπαιτοῦσι τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους. — Οὐχ ἧττον παράδοξον εἶνε τὸ διάταγμα, ὅπερ ἐξέδωκεν ὁ Μανδαρῖνος τοῦ Καντόν. Ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου Κβαγγ-Κοὺγγ ἦτο ἀρχικῶς Κινέζος ἀρχιστράτηγος, ὅστις μετὰ θάνατον ἀνυψώθη δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος εἰς τὸ οὐράνιον αὐτοῦ ἀξίωμα. Διὰ τοῦτο ὁ Μανδαρῖνος τοῦ Καντὸν ἀπηγόρευσε διὰ διατάγματος εἰς πάντα μὴ στρατιωτικὸν τὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ σινικοῦ Ἄρεως εἴσοδον, διότι ὁ θεὸς Κβαγγ-Κοὺγγ φροντίζει μόνον διὰ τοὺς μαχητὰς καὶ περιφρονεῖ πᾶσαν τὴν λοιπὴν ἀνθρωπότητα.

Δὲν εἶνε γιὰ τίποτε. Ὁ Γκαῖτε ἦτο ἐχθρὸς τοῦ καπνίσματος καὶ ἰσχυρίσθη ποτὲ ὅτι ὁ ἀληθῶς μεμορφωμένος ἀνθρωπος οὐδέποτε εἶνε δυνατὸν νὰ καπνίζῃ καὶ εἶχε πλήρη πεποίθησιν ὅτι καὶ ὁ Λέσσιγγ βεβαίως ἦτο ὡσαύτως ἐχθρὸς τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου φυτοῦ. Ὁ Ἕβερτ, ὁ ἄλλοτε βιβλιοθηκάριος ἐν Wolfenbüttel, ὅστις ἦτο παρὼν εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἀπεφάσισε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου καὶ ἐπειδὴ ὁ Λέσσιγγ δὲν ἦτο πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων ἀπετάθη πρὸς γραῖαν τινὰ διαμένουσαν τότε ἐν Wolfenbüttel, ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχεν ὑπηρετήσει τὸν ποιητήν, καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ὁ Λέσσιγγ ἐκάπνιζε· „βέβαια" ἀπήντησεν ἡ γραῖα „τόσο γιὰ κάπνισμα καὶ γιὰ γράψιμο, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ πρωῒ ἴσα μὲ τὴ νύχτα, ἀλήθεια ὅμως δὲν ἤτανε καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο".

Κατὰ γενομένους ὑπολογισμοὺς ἡ κατασκευὴ σιδηροδρομικῶν ἀτμομηχανῶν εἰς τὰ διάφορα κράτη τῆς Εὐρώπης ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐν μεγάλῃ Βρεταννίᾳ κατασκευάζονται 2,200 ἀτμάμαξαι, ἐν Γερμανίᾳ 2,000, ἐν Γαλλίᾳ 1,000, ἐν Βελγίῳ 500, ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ 400, ἐν Ἑλβετίᾳ 120, ἐν Ἰταλίᾳ 90, ἐν Σουηδίᾳ 50, ἐν Ῥωσσίᾳ 40, ἐν Ὁλλανδίᾳ 20, ἐν συνόλῳ 6,400. Τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου ἐργοστάσιον ἀτμαμαξῶν Baldwin Works ἐν Φιλαδελφίᾳ δύναται ἐτησίως νὰ κατασκευάζῃ 600 ἀτμαμάξας, ἐνῷ τὸ μηχανουργεῖον Borsig ἐν Βερολίνῳ μόνον 300 κατ' ἔτος.

Ἐν Tokio τῆς Ἰαπωνίας ἐωρτάσθη τὴν 3. Φεβρουαρίου ἡ ἀποπεράτωσις τῆς μεταφράσεως τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς εἰς τὴν Ἰαπωνικήν. Τῆς ἑορτῆς μετέσχον πολυπληθεῖς Εὐρωπαῖοι καὶ ἐγχώριοι Χριστιανοί, ὁ δὲ ἰατρὸς τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς καὶ γνωστὸς λεξικογράφος Dr. Hepburn ἐξέθηκε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἤδη περατωθέντος ἔργου. Ἐν ἔτει 1872 διωρίσθη ἐν Yokohama ἐπιτροπὴ ἐξ ἱεραποστόλων πρὸς μετάφρασιν τῆς Νέας Διαθήκης, ἐν ἔτει δὲ 1876 κατηρτίσθη καὶ ἄλλη τις τοιαύτη πρὸς μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Πρὸς διατήρησιν τῆς ἑνότητος τοῦ ὕφους καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς μεταφράσεως εἰργάσθησαν πᾶσαι αἱ ὑποδεέστεραι ἐπιτροπαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἀρχισύνταξιν τῆς ἐν Tokio συσταθείσης κεντρικῆς ἐπιτροπῆς. Ἰδίως κατεβλήθη φροντὶς πρὸς ἀποφυγὴν κινεζικῶν καὶ ξενικῶν φράσεων. Οὐ μικρὰς δυσκολίας παρέσχεν ἡ μεταφορὰ τῶν ἐν τῇ Γραφῇ περιγραφῶν ζώων φυτῶν καὶ δρυκτῶν. Αἱ δαπάναι τῆς μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς, ἀλλοδαπῆς καὶ ἐθνικῆς σκωτικῆς ἑταιρίας τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐνῷ ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρία παρέσχε τὰς δαπάνας τῆς μεταφράσεως τῆς Νέας Διαθήκης.

Τὸ κρεώζωτον καὶ ἡ φθίσις τῶν πνευμόνων. Ἰατρός τις συνεργάτης τῆς γερμανικῆς ἐφημερίδος „Tägliche Rundschau" γράφει εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὅτι ἡ φθίσις τῶν πνευμόνων κατέστη ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος διά τινος νεωτάτης θεραπευτικῆς μεθόδου. Ἐσχάτως δηλαδὴ ἤρξατο νὰ ἐφαρμόζηται ἐν τῇ νόσῳ ταύτῃ ἡ διὰ τοῦ κρεωζώτου θεραπεία, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς μὲν προέτεινεν ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Breslau καθηγητὴς Sommerbrodt, εἶτα δὲ συνέστησε θερμῶς ὁ ἐν Βερολίνῳ καθηγητὴς Fränzel, τώρα δὲ διεδόθη καὶ ἐφαρμόζεται εἰς πλείστας περιπτώσεις καὶ θερμῶς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἐπαινεῖται ἕνεκα τῶν ἐπιτυχῶν αὐτῆς ἀποτελεσμάτων. Τὸ κρεώζωτον εἶνε συστατικόν τι μέρος τῆς ἐκ ξυλάνθρακος καὶ ἐκ λιθάνθρακος ὑγροπίσσης (κατραμίου), πρὸς θεραπευτικοὺς ὅμως σκοποὺς εἶνε χρησιμώτερον τὸ κρεώζωτον, τὸ ὁποῖον εἶνε συστατικὸν μέρος τῆς ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ὀξύας ὑγροπίσσης. Τὸ ὄνομα κρεώζωτον ὀφείλεται εἰς τὴν ἀντισηπτικὴν τῆς οὐσίας ταύτης ἰδιότητα, δυνάμει τῆς ὁποίας προφυλάττει τὸ κρέας ἀπὸ τῆς σήψεως, διατηροῦσα αὐτό, τρόπον τινά, ζωντανόν (κρεώ-ζωτον). Καὶ πρότερον μετεχειρίζοντο αὐτὸ οἱ ἰατροὶ πολλαχῶς εἰς ἰατρικοὺς σκοπούς, ἀλλ' ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἀπεδείχθη πειραματικῶς ἡ ἀντισηπτικὴ αὐτοῦ ἐνέργεια, ἥτις εἶνε πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς τοῦ φενικοῦ ὀξέος (Karbolsäure). Ἡ φυματώδης εἴτε τυλώδης πνευμονία (Tuberkulose) εἶνε πιθανῶς τὸ προϊὸν εἰδικῶν βακτηριδίων, τῶν ὁποίων ἀπονεκρουμένων ἡ νόσος θεραπεύεται. Ἐντελὴς ὅμως ἐξαφανισμὸς τῶν βακτηριδίων τούτων θὰ ἦτο τότε μόνον δυνατός, αν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ αἷμα τοῦ φθισικοῦ ποσὸν κρεωζώτου ἴσον μὲ τὸ $^1/_{1000}$ τῆς ὁλικῆς ποσότητος τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοσοῦτον κρεώζωτον δὲν δύναται ἡ ἰατρικὴ μὲ τὰ σημερινὰ αὐτῆς μέσα νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ δηλητηρίασιν· ἐν τούτοις ὅμως διὰ τῆς παροχῆς μικροτέρων δόσεων τὰ κυριώτερα ἐνοχλήματα τῆς φθίσεως, ὁ βὴξ καὶ ἡ αἱμοπτυσία, δύνανται νὰ ἀρθῶσιν ἀμέσως καὶ ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Τοιουτοτρόπως οἱ δυστυχεῖς φθισικοὶ δύνανται ὄχι μόνον νὰ ζήσωσιν ἐπὶ πολὰ ἔτη ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν καί, ἂν ἡ οἰκονομικὴ αὐτῶν θέσις ἐπιτρέπει αὐτοῖς τὴν φειδὼ τῶν σωματικῶν δυνάμεων, τὴν διαμονὴν ἐν εὐαέρῳ καὶ ὑγιεινῷ τόπῳ καὶ ἐνδυναμωτικὴν δίαιταν καὶ θεραπείαν τοῦ σώματος, δύναται πολὺ νὰ βελτιωθῇ ἡ γενικὴ κατάστασις τῆς ὑγείας των. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἰατροῦ Guttmann ἡ φθίσις ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς δύναται πάντοτε νὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς διὰ τῆς νέας ταύτης μεθόδου, προκεχωρηκυίας δὲ τῆς νόσου, δύναται πάντοτε νὰ ἐπέλθῃ σπουδαία βελτίωσις.

Νέαι μεταβολαὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως. Ὁ ἀστρονόμος Schiaparelli ἐν Μεδιολάνοις εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως ὁλόκληρον σύστημα στενῶν θαλάσσης ζωνῶν, παριστάμενον ἐν εἴδει συμπλέγματος γραμμῶν ἐπὶ τῶν ἰσημερινῶν μερῶν τοῦ πλανήτου τούτου. Πολλαὶ τῶν γραμμῶν τούτων ἐφάνησαν βραδύτερον ἐν σχήματι διπλῶν θιρύγων, μὲ γραμμὰς ἀκριβέστατα παραλλήλους ἀλλήλαις. Ἡ ὕπαρξις τῶν διπλῶν τούτων θαλασσίων βραχιόνων ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἐπεβεβαιώθη κατὰ τὸ 1886 ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων, τῶν παρατηρησάντων αὐτὰς ἐκ τοῦ ἀστερεσκοπείου τῆς Νικαίας, οὕτως ὥστε περὶ τοῦ φαινομένου τούτου οὐδόλως δυνάμεθα νὰ ἀμφιβάλωμεν εἰ καὶ οὐδεμίαν αὐτοῦ ἐξήγησιν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν. Τώρα εὑρίσκεται ὁ πλανήτης Ἄρης ἐκ νέου ἐν τῇ πλησιεστάτῃ πρὸς τὴν γῆν θέσει του, καὶ ἡ θέσις του αὕτη δὲν εἶναι τόσον εὐνοϊκὴ ὅπως κατὰ τὸ 1886 καὶ 1882. Ἐν τούτοις, ἕνεκα τῆς ἐξαιρέτου καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ διὰ τῶν ἰσχυρῶν τηλεσκοπείων τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Νικαίας, κατωρθώθη νὰ γίνωσιν ὅλως νέαι καὶ σπουδαιότατοι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας πολλαὶ ἐκ τῶν θαλασσίων ζωνῶν, αἵτινες τὸ 1886 ὤφθησαν ἐναργῶς καὶ ἐφωτογραφήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Perrotin, εἶναι παντελῶς ἐξηφανισμέναι. Προσέτι δὲ μία ἐκ τῶν ἠπείρων τοῦ Ἄρεως, τὴν ὁποίαν μάλιστα ὁ Chiaparelli εἶχεν ὀνομάσῃ Αυβίην, τώρα εἶνε κεκαλυμμένη ὑπὸ θαλάσσης συνεπείᾳ ἰσχυρᾶς πλημμύρας. Ἡ ἤπειρος αὕτη ἐφαίνετο πρότερον ὑπέρυθρος, ὅπως πᾶσαι αἱ ἐπὶ τῶν πλανητῶν παρατηρηθεῖσαι ἤπειροι, τώρα ὅμως φαίνεται κυανῆ καὶ ἐν μέρει ὑποπρασίνη, ὁμοία τῇ θαλάσσῃ. Συγχρόνως δὲ ἀνεφάνη νέα ζώνη θαλάσσης 20 μοιρῶν μήκους καὶ 6 γερμανικῶν μιλίων πλάτους. Διὰ μέσου τῆς κατεψυγμένης ζώνης περὶ τὸν βόρειον πόλον τοῦ Ἄρεως φαίνεται τώρα μεγάλη αὖλαξ, εὐκρινῶς διακρινομένη ἀπὸ τῶν καταλεύκων πάγων καὶ χιόνων. Αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶναι λίαν ἐκπληκτικαὶ καὶ ἐπαυξάνουσι τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ διεγείρουσιν αἱ θαλάσσιοι ζῶναι τοῦ Ἄρεως, χωρὶς βεβαίως νὰ μᾶς διαφωτίζωσι περισσότερον περὶ τῆς φύσεως τῶν φαινομένων τούτων. Ὅπως δήποτε ὅμως αἱ μεταβολαὶ αὗται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως εἶναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μεγάλα φυσικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα παράγονται ὑπὸ ἀγνώστων ἡμῖν δυνάμεων πρὸς ἃς οὐδὲν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου δύναται νὰ συγκριθῇ. Αἱ παρατηρήσεις τοῦ Ἄρεως ἐξακολουθοῦσιν εἰσέτι καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ φέρωσι λεπτομερέστερα, διδακτικώτερα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα. Τοιαῦτα βεβαίως ἀποτελέσματα δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν ἐξ ὀλίγων ἀστεροσκοπείων, ἐφωδιασμένων μὲ τελειότατα ἀστρονομικὰ ἐργαλεῖα καὶ κειμένων ἐν καταλλήλῳ θέσει, ἔνθα ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ἤρεμος καὶ καθαρά.

Τὰ κρανία τριῶν ἐξόχων Γερμανῶν μουσικῶν, τοῦ Haydn, Beethoven καὶ Schubert ὑπεβλήθησαν ἐσχάτως ἐν τῇ ἀνθρωπολογικῇ ἑταιρείᾳ τοῦ Βερολίνου εἰς ἀκριβῆ ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν. Τὰ τρία ταῦτα κρανία εἶναι πολὺ διάφορα ἀλλήλων, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν συμφωνεῖ πρὸς τὴν γνωστὴν τοῦ Gall κρανιολογίαν, καθ' ἣν ἑκάστη πνευματικὴ ἱκανότης τοπικευομένη εἰς ἓν ὡρισμένον μέρος τοῦ ἐγκεφάλου προξενεῖ ἰσχυροτέραν τοῦ μέρους τούτου ἀνάπτυξιν ἐν σχέσει πρὸς τὰ λοιπὰ τοῦ ἐγκεφάλου μέρη καὶ δεικνύεται ἐξωτερικῶς διά τινος ἐπὶ τοῦ κρανίου ἐξογκώσεως. Τὸ κρανίον τοῦ Beethoven δεικνύει ἀξιοπερίεργόν τινα ἰδιορρυθμίαν: Ἐνῷ δηλαδὴ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κρανίου ἔχει σμικροτάτην ἀνάπτυξιν (μικρόν, πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένον μέτωπον), τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κρανίου λαμβάνει σημαντικὰς διαστάσεις καὶ ἔκτακτον μέγεθος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἀνυψώσεως τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ὀστῶν. Κατὰ τὸν Birchow αἱ δύο αὗται ἀνωμαλίαι ἀποτελοῦσι μοναδικὴν ἐξαίρεσιν ἐν τῷ φυσιολογικῷ τοῦ κρανίου σχηματισμῷ. Τὸ κρανίον τοῦ Haydn ἀνήκει εἰς τὸν βραχὺν καὶ ταπεινὸν τύπον. Ὁ χῶρος αὐτοῦ περιέχει 1500 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα. Τὸ πρόσωπον δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ ἐξεταισθῇ ἕνεκα τῆς πτώσεως τῶν ὀδόντων. Τὸ κρανίον τοῦ Schubert διακρίνεται τῶν ἄλλων πρὸ πάντων διὰ τῆς καλλονῆς τοῦ σχήματος, ὑπερβαίνει κατὰ τὸν χῶρον τὸ τοῦ Haydn, ὑπολείπεται δὲ τοῦ Beethoven.

Βιβλίον μεταξωτόν. Ὑπὸ τοῦ βιβλιοπώλου Roux ἐν Αυῶν ἐκδίδεται νῦν βιβλίον ἐκ μετάξης, εἰς 25 φυλλάδια πρὸς 10 φράγκα ἕκαστον, ἐκ τῶν ὁποίων φυλλαδίων ἔχουν ἤδη ἐκδοθῆ τὰ δεκαπέντε. Ἕκαστον περιέχει μόνον δύο φύλλα, οὕτως ὥστε τὸ ὅλον βιβλίον θὰ συνίσταται μόνον ἐκ πεντήκοντα φύλλων, θὰ περιλαμβάνῃ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ μερικὰς εἰχάς. Τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου εἶναι ὑφασμένα μὲ λευκὴν μέταξαν ἡ δὲ γραφὴ εἶναι ἐνυφασμένη ἐκ μελαίνης μετάξης.

ΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΕΝ ΤΗ ΚΟΛΥΜΒΥΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ.

Περὶ τῆς κολυμβητικῆς δὲν δύναταί τις νὰ ὁμιλήσῃ, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἄγγλου πλοιάρχου Webb, τοῦ μεγαλητέρου κολυμβητοῦ τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ ἐξαίσιος οὗτος κολυμβητὴς ἐγεννήθη ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἔτος 1848, κατὰ δὲ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1875 ἐν ἡλικίᾳ 27 ἐτῶν παρέσχε τὸ πρῶτον δεῖγμα τῆς θαυμασίας αὐτοῦ ἱκανότητος, διανύσας κολυμβητεὶ ἐν τῷ Ταμέσει 20 ἀγγλικὰ μίλια εἰς 4 ὥρας, 52 πρωτόλεπτα καὶ 44 δευτερόλεπτα. Ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα ἐξετέλεσεν ἕτερον, πολὺ τούτου θαυμαστότερον κατόρθωμα. Τῇ 25. Αὐγούστου 1875 κατὰ τὴν πρώτην τῆς μεσημβρίας ὥραν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς προκυμαίας Admirality ἐν Dover ὅπως μεταβῇ κολυμβῶν ἐκ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὴν τεραστίαν ταύτην ἐπιχείρησιν ἔφερε πράγματι εἰς πέρας, μετὰ μεγάλης βεβαίως δυσκολίας καὶ καταβολῆς πασῶν τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Τῇ 26. Αὐγούστου κατὰ τὴν 10 ὥραν καὶ 41 πρωτόλεπτα τῆς πρωΐας ἀφίκετο εἰς Γαλλίαν, διανύσας 40 ἀγγλικὰ μίλια ἐντὸς 21 ὡρῶν καὶ 41 λεπτῶν τῆς ὥρας. Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ὁ πλοίαρχος Webb ἐχίκησε τοὺς δύο ἀντιπάλους του Γουλιέλμον Βέκουιδ καὶ Γεώργιον Φέαρν εἰς τινα ἑξαήμερον κολυμβητικὸν ἀγῶνα. Ἐντὸς τῶν ἓξ ἡμερῶν διήνυσε 74 ἀγγλικὰ μίλια κολυμβῶν 14 ὥρας καθ' ἑκάστην. Ἀπὸ τοῦδε ὅμως ἀρχίζει νὰ εὑρίσκῃ τὸν ἀνώτερον του. Εἰς ἕτερον ἀγῶνα ἑξαημέρου κολυμβήσεως, ὅστις ἔλαβε χώραν δύο ἔτη βραδύτερον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρω ἀντιπάλων του, ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Βέκουιδ, ὅστις ἐντὸς τῶν ἓξ ἡμερῶν διήνυσεν 94 ἀγγλικὰ μίλια, κολυμβῶν 10 ὥρας τὴν ἡμέραν. Μίαν ἄλλην φορὰν ὅμως, τῇ 11. Ἰουνίου 1881, κατώρθωσε πάλιν ὁ Webb νὰ ὑπερτερήσῃ τὸν ἰσχυρὸν ἀντίπαλόν του εἰς ὅμοιον ἀγῶνα κατὰ 16 ἀγγλικὰ μίλια, αὕτη ὅμως ἦτο ἡ τελευταία του νίκη. Τρίτος ἑξαήμερος ἀγὼν κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα πρὸς τὸν αὐτὸν ἀντίπαλον ἔλαβεν ἀτυχὲς πέρας διὰ τὸν Webb. Ἀκόμη μίαν φορὰν ἐνέτεινεν ὅλας του τὰς δυνάμεις, ὅπως ἀναδειχθῇ ἀνώτερος τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του. Τῇ 30. Ἀπριλίου 1883 ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτῶν ἕτερος ἀγὼν 20 μιλίων, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βέκουιδ ἐνίκησε μετ' εὐκολίας, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος Webb ἐξῆλθε τοῦ ὕδατος ὅλως ἐξηντλημένος καὶ πτύων αἷμα. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀνέλαβε πάλιν ἀρκετὰς δυνάμεις ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πλέον παράτολμον καὶ ἀνήκουστον ἐπιχείρησιν: Ἐπρότεινε δηλαδὴ „νὰ περάσῃ κολυμβητεὶ τὰ ἰσχυρότερα καὶ ταχύτερα ρεύματα τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα, νὰ παρέλθῃ τὰς κατωτέρω τοῦ καταρράκτου σχηματιζομένας ἰσχυροτάτας δίνας (συστροφὰς τοῦ ὕδατος) καὶ ἐπειτα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην ἀπό τινος οἱουδήποτε μέρους τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος." Πολλαὶ ἀμερικανικαὶ ἑταιρεῖαι τῶν σιδηροδρόμων, αἵτινες ἤλπιζον νὰ κερδήσωσι πολλὰ χρήματα ἐκ τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου θεάματος, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου ἀπειράριθμοι θεαταί, ὥρισαν τῷ πλοιάρχῳ Webb βραβεῖον 10,000 δολλαρίων, ἐὰν ἤθελε κατορθώσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τόλμημα τοῦτο. Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὅμως οἱ διευθυνταὶ οὗτοι ἠσθάνθησαν τύψιν συνειδήσεως καὶ προσεπάθουν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ πείσωσι τὸν πλοίαρχον, ὅπως ἀποστῇ ἀπὸ τῆς ῥιψοκινδύνου ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' οὗτος ἐπέμενε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τόλμημα, λέγων ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ἀποσυρθῇ χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὴν τιμήν του. Τῇ 24. Ἰουλίου 1883 κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἔλαβεν ἔναρξιν ἡ παράτολμος ἐπιχείρησις. Μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν ἐπάλαιεν ὁ πλοίαρχος κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον ἔρριψεν αὐτὸν ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας $1\frac{1}{4}$ μίλιον μακράν. Αἴφνης περιέπεσεν εἰς μίαν δίνην, ἐκ τῆς ὁποίας ἦτο παντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ. Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδιδεν ἡ ἀπελπισία, ἠγωνίζετο νὰ ἀπαλλαχθῇ ἐκ τῶν περιπτύξεων τοῦ θανάτου, ἀλλ' εἰς μάτην! Τὸ ἰσχυρῶς συστρεφόμενον ὕδωρ κατεβρόχθισεν αὐτὸν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν.

Ἀφ' οὗ ἐμνημονεύσαμεν τὰ κατορθώματα τοῦ πλοιάρχου Webb, δυνάμεθα τώρα νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐξόχων κολυμβητῶν, ὅσοι εἶναι ἡμῖν γνωστοί, παραλείποντες ἐκεῖνα, ὅσα ἔλαβον χώραν εἰς τοὺς ποταμούς, καθότι δὲν δύνανται ὀρθῶς καὶ ἀπολύτως μετ' ἀλλήλων νὰ συγκριθῶσιν ἕνεκα τῆς ἑκάστοτε μεγαλητέρας ἢ μικροτέρας ἰσχύος τοῦ ρεύματος. Καὶ πρῶτον 100 πήχεις = 91,4 μέτρα διήνυσεν ὁ W. Cole κολυμβητεὶ τῇ 29. Ἰουλίου 1872 ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ καὶ 15 δευτερολέπτων. $\frac{1}{2}$ μίλιον = $804\frac{1}{2}$ μέτρα ὁ D. Ainsworth τῇ 14. Ἰουλίου 1883 ἐντὸς 14 λεπτῶν καὶ $23\frac{1}{2}$ δευτερολέπτων. 1 μίλιον = 1609 μέτρα ὁ J. J. Collier εἰς 28 λεπτὰ $19\frac{3}{4}$ δευτερόλεπτα (ὁ ἀντίπαλος τοῦ Webb, ὁ Γουλιέλμος Βέκουιδ ἐχρειάσθη διὰ τὸ αὐτὸ διάστημα 29 λεπτὰ $59\frac{1}{2}$ δευτερόλεπτα). 2 μίλια = 3218 μέτρα διήνυσεν ὁ Γ. Βέκουιδ ἐν τῷ βασιλικῷ ἰχθυοτροφείῳ τῆς Westminster τὸ 1883 ἐν διαστήματι 54 πρωτολέπτων καὶ 39 δευτερολέπτων. 3 μίλια = 4827 μέτρα ὁ A. Doughas εἰς 1 ὥραν 53 λεπ. καὶ 30 δευτ. Τὸ περίφημον ἐκεῖνο κατόρθωμα τοῦ Λόρδου Βύρωνος, διαπλεύσαντος κολυμβητεὶ τὸν Ἑλλήσποντον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο τοσοῦτος λόγος, ἔχει ὑπὸ πολλῶν ἤδη ὑπερβληθῇ καὶ δὲν θεωρεῖται πλέον ὡς κολυμβητικὸν κατόρθωμα.

☛ Πρὸς τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ κυρίους συνδρομητάς μας εἰδοποιοῦμεν ὅτι τὴν αὐτόθι ἐπιστασίαν τοῦ φύλλου μας ἀνεθέσαμεν τῷ ἐν Γαλαζίῳ κ. Παν. Χριστοδούλῳ ὅστις ἀνέλαβε καὶ τὴν εἰσπραξιν τῶν καθυστερουμένων συνδρομῶν παρὰ τῶν συνδρομητῶν τοῦ μακ. Γερογιάννη.

κ. Ι. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Θὰ Σᾶς γράψωμεν. — κ. Ι. Δ. Κ. εἰς Ρέθυμνον. Ἐσημειώσαμεν καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Ι. Μ. εἰς Βιτώλια. Ἀπεστάλησαν. — κκ. Π. Κ. εἰς Τεκοῦτσι, Στ. Κ. εἰς Νικολαΐεφ, Γ Ι. εἰς Τ. Μαγοράλλον, Ἀδελ. Ζ. Μ. εἰς Βιτώλια, Π. Χρ. εἰς Γαλάζεον, Ἀδ. Σ. εἰς Ἰσμαΐλια, Π. Γ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Α. Σ αὐτόθι. Ἐλήφθησαν καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Π. Π. εἰς Κυπαρίσσιον. Ἡ συνδρομή Σας ἐλήφθη παρὰ τοῦ κ. Γ. Σ. ἐξ Ὀλτενίτσας. — κ. Γ Α. εἰς Ἀρμαβήριον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα. — κ. Γ. Ρ. εἰς Μιτυλήνην. Ἐνεγράφαμεν καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Τ. Γ. Κ. εἰς Ἰωάννινα. Ἐσημειώσαμεν καὶ θὰ συμμορφωθῶμεν. — κ. Ι. Γ. εἰς Τάνταν. Σᾶς εἴμεθα λίαν ὑπόχρεοι διὰ την ευγενῆ ὑμῶν σύστασιν. Ἡ σειρὰ τῶν τόμων μὲ τὸ νεώτατον δέσιμον ἀπεσταλη μέσον Ἀλεξανδρείας. — κ. Γ. Ζ. εἰς Βατούμ. Ἐνεγράψαμεν ὅλους καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς εὐγενεστάτας πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔργον διαθέσεις Σας. — κ. Ε. Α. Μ. εἰς Georgievsk. Ἐλήφθησαν καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, τὴν νέαν διεύθυνσίν Σας ἐσημειώσαμεν. — κκ. Β. καὶ Α. εἰς Θεσσαλονίκην. Πρὸ τοὺς κ. Κ. Γ. καὶ Συντρ. εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ἀπεστείλαμεν τὰ μέχρι τοῦδε τεύχη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Λουδοβίκος Α'. (μετὰ εἰκόνος). — Ὀλίγα περὶ Κιτίου. (Ἀπόσπασμα ἀνέκδοτον μονογραφία) ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου, Δικαστοῦ ἐν Κύπρῳ. — Φρὰ Διάβολος (ἱστορικὸν διήγημα — τέλος). — Παρὰ τὸν Ἴσαρον ποταμόν. Ποίημα ὑπὸ Ἀριστομένους Προβελεγίου. — Πινακοθήκη, ἤτοι ἑρμηνεία τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Τὸ μέγιστον τηλεσκόπιον τοῦ κόσμου. — Νέα οἰκοδομικὴ ὕλη. — Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γαλῆς ὡς ὡρολόγιον. — Ὁ ἀντίχειρ τοῦ Ἁγίου Μάρκου. — Χρησιμοποίησις παλαιῶν ὑποδημάτων. — Τὸ μέγιστον ἀτμόπλοιον τοῦ κόσμου. — Σινικὰ ψηφίσματα. — Δὲν εἶναι γιὰ τίποτε. — Περὶ τῆς ἐτησίας κατασκευῆς σιδηροδρομικῶν ἁμαμαξῶν ἐν Εὐρώπῃ.) — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Ἡ μετάφρασις τῆς ἱερᾶς Γραφῆς ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ. — Τὸ κρεώζωτον καὶ ἡ φθίσις τῶν πνευμόνων. — Νέαι μεταβολαὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως. — Τὰ κρανία τριῶν ἐξόχων Γερμανῶν μουσικῶν. — Βιβλίον μεταξωτόν). — Τὰ μέγιστα κατορθώματα ἐν τῇ κολυμβυτικῇ τέχνῃ. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Λουδοβίκος Α'. Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας (ἐν σελ. 183). — Ἀγγελία Ἔρωτος. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ H. Coomans (ἐν σελ. 187). — Ἑσπερινὸν σκιόφως ἐν τῇ νεκρᾷ θαλάσσῃ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν Εὐγενίου Bracht (ἐν σελ. 191). — Ὁ νέος Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Β'. καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα Αὐγούστα Βικτωρία (ἐν σελ. 194).

Ἐκδότης Π. Δ. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, *ἐν Λειψίᾳ.* — *Χάρτης ἐκ τῆς* Neue Papiermanufactur *ἐν Στρασβούργῳ.* — *Μελάνη* Frey & Sening, *ἐν Λειψίᾳ.*